

OLGA ALEXANDRA DIACONU

LUMINA DE PE MUNTE

POEZII

EDITURA

Poetului monah Daniil Sandu Tudor
in memoriam

MOTTO:

<<De câte ori te gândești la Dumnezeu, e semn
că Dumnezeu s-a gândit deja la tine. >>

Părintele monah Cleopa Ilie

<<Dumnezeu nu are nevoie să-i recităm
rugăciuni, ci vrea ca acest cuvânt să devină trăit
de noi înșine.>>

Părintele monah Iustin Pârvu

LUMINA DE PE MUNTE

„Ești rupt din soare azi, Hristoase,
și-așa vei fi în veșnicie
și bucuria ne îndeamnă
să ridicăm noi trei colibe
să stai cu Moise și Ilie
Îți simțim sufletul în oase -
eu – Petru, Iacob și Ioan
Primind Lumina Ta divină
uităm de lumea de mai an
Căci fără griji ne vrei, ca paseri,
să Te slujim întru mulți ani”

Dar Petru nici nu terminase
cu ruga ce avea de spus
căci Tatăl într-un nor deasupra
îl apăra pe Domn' Iisus
Și înțelese el atunci
că rostul lor e-n lumea toată:
să-i lumineze pe creștini
împânzind toți pământul roată.

6. 08. 2007

ÎNDEMNUROILE DUHULUI SFÂNT

Ci fii precum luna
devii ca pamântul
De vrei să fii soare,
să-ți ții jurământul

Jurământ de iubire
și de bucurie,
altfel devii vânt
și ai viața pustie

Fii liniște-adâncă
și crești în tăcere
Lumina ți-e mamă
când ție-ți ești vrere

Și viața și moartea
îți vor fi aproape
și-o lume întreagă
Îți va crește sub pleoape

De te-aplecî,
ai s-auzi iarba
vibrând de iubire
pământul te va chema
din adâncuri de fire

De ochii ți-i ridici spre cer,
cuvinte-ntoarse în ecou
prin tine vor vibra când pier
Și marea de o vei privi
în fiecare picătură
privirea ta va străluci

Și tot ce-i spirit prins, captiv
în vraja ta se va ivi
din imemoriala vreme
și în lumina dimineții
ca un izvor viu va țâșni.

22. I. 2007

MĂ ODIHNESC ÎN OCHIUL TĂU

Tatălui Ceresc

Mă odihnesc în ochiul Tău
în Ochiul tău de Dumnezeu
și totuși, eu Te uit mereu

Trăiesc în lume, n-am habar
cum să trăiesc, un om gregar
deși Te simt cum mă-nconjori
de-atâtea ori, de-atâtea ori

Eu vreau doar liberă să fiu
dar când mi-e ochiul greu, pustiu
refugiu-n Tine caut iar
cu inima săltând pe jar
cu inima săltând duios
când mă pătrunzi până la os.

21. II. 2007

LA MARGINE DE TIMP

La margine de timp
cu pasul blând, de zeu
la margine de timp
m-așteaptă Dumnezeu

Cu mantia întinsă
cu ochiul Lui de foc
cu vorba din tăcere
s-accept Celestul Joc

Să trec din lumea asta
în lumea de lumină
în haina străvezie
lăsând în urmă tină

Să-mi amintesc pe dată
ce-am fost odinioară,
în viața asta ternă
venind a câta oară?

Deși nu știu nimic
din ce am fost cândva
mă cred a fi în lume
acum altcineva
Urmez acea chemare
ce e-n străfundul meu
și-mi spune-un eu din mine
că-s os de Dumnezeu.

26. II. 2007

MĂ-NCEARCĂ, DOAMNE,-UN DOR

Mă-ncearcă, Doamne,-un dor de mine
de parcă-n mine am murit
sau poate că e dor de Tine
căci simt în mine-un infinit

un infinit ce mă separă
de pacea ce mi-o dăruiești
și simt un vid ce mă doboară
în mine, Doamne, când nu ești

Deodată lin Te simt pe creștet
cum mi te lași ca un balsam
Devin din nou lumina blândă
din clipa-n care mă nășteam.

26. II. 2007

VIS

Ca gheața polară de rece să fiu
căldura Iubirii să pot să ți-o țiu
În liniște-adâncă să pot să Te sorb
să crească în mine un suflet enorm

În grația Ta să pot să mă-nalț
în zborul divin fără scară sau lanț
Să pot să privesc în adâncul divin
ca o axă-ntre poli să pot să devin

Înțelegerea să-mi strălucească-n privire
precum polii Pământului strălucesc în Iubire
Coloana să mi-o-ncingă Iubirea ca brâuri
brațele mele să curgă în râuri
iar faptele mele, fără aripi sau șine
s-ajungă-n Marea Compasiunii divine.

26. II. 2007

CUM PHOENIX DIN CENUȘĂ

E-un suflu blând în aer
un suflu lin, șoptit
ca-n ziua Maicii Sfinte
când Pruncul s-a ivit

Ai zice că-i o zi ca și-alte zile sfinte
dar fiecare om pe Iisus Fiul simte
și simte cum văzduhul în suflet îi tresaltă
și un foc viu s-arată
păcatul să i-l ardă

Cum Phoenix din cenușă s-a ridicat mai sus
crucificat, se naște din moarte iar Iisus

Natura-ntreagă-i trează
din Iisus când renaște
și Duhul Sfânt primește
în prima zi de Paște.

30. III. 2007

ÎȘI PLÂNGE NATURA HRISTOSUL

Un concert al naturii s-aude în noapte
concert din suspine, din plânset și șoapte
Își plânge natura Hristosul de-o vreme
îl plânge c-aude pe Cruce cum geme

El plânge pe Cruce încet până-adoarme
să vină doar îngerii din somn să-L întoarne
Din somn să-l întoarne, să poată să vie
cu-apostoli la masă, căci, iată-L, învie!

Și-odată cu Iisus natura renaște
Renaște și omul, e ziua de Paște!

30. III. 2007

COROANA TA DE SPINI

Domnului Iisus Christos

Coroana Ta de spini
în lauri se preface
în fiecare an
de mii de ani încoace

Privirea Ta e-ntoarsă
spre Cer și spre Pământ
să fii Tu chezășie
să fii Tu legământ

Căci Tatăl Te-a vrut jertfă
când s-au umplut pahare
vărsate prin Adam
în vise milenare

Umplute cu păcatul
ce veșnic se repetă
în singura ființă
ce s-a numit bipedă

Sunt oameni ce nu-s fii –
osânda ți-o vestesc
Cu inima pustie
în veci Te chinuiesc.

31. III. 2007

DE-O VEȘNICIE MĂ ÎNTORC LA TINE

Tatălui Ceresc

Eu sunt un gând
din infinite gânduri
împrăștiate-n spațiu
cu Iubire
De-o veșnicie mă întorc la Tine
așa cum se întoarce-ntreaga fire

Fără să știi prea bine
cine sunt
și câte vieți m-am preumblat
prin spațiu
eu în iubire Ta mă pierd umil
sorbindu-Te-n tăcere
cu nesațiu

Ca-ntr-un mănunchi
Tu-ai adunat în Tine
Iubirea și Înțelepciunea-n
două fire
ce se unesc și se despart
mereu
în spiritul Tău sfânt
de Dumnezeu

Noi cu Iubirea Ta
toți firul vieții toarcem
și cu iubirea noastră ne întoarcem
Prin bine și iubire pentru semeni
e viața noastră cu a Ta asemeni
Chiar dacă din mânie ne creezi
doar cu Iubire Tu ne priveghezi

Tu temple vrei din noi
să construiești
În inimă-i altarul
în suflet sunt ferești
Puterea Ta e-n soare, lună, stele
dar omul mai presus l-ai pus de ele

Iubirea S-a născut întâi din Sine
Primind în ea Viață, Lumină și Întelepciune
și toate împreună sunt Cuvântul
din care s-a născut apoi Pământul

Cuvântul însuși se împarte-n Sine
Creația fiind mare prin micime
Tot încercări ne dăruiești în viață -
e jocul Tău divin ca o povață
Prin luptă spiritul ni-l întărești –
eternitatea Tu ne-o pregătești

Ca o oglindă este chipul meu
în care te vezi Tu ca Dumnezeu
De eu sunt bun și drept
și blând, de sunt
Tu asta îmi întorci

ca legământ
De sufletul mi-e negru ca la furii,
judecător devii și Te înfurii
Iubirea ce mă-ndeamnă să Te sorb
e al Tău spirit ce mă-nvăluie în somn
și care mă veghează când înviu
și recunosc: Tu ești Cuvântul Viu.

15. IV. 2007

CAUTĂ NUMAI ÎN TINE

Nu mai căuta în iarbă
nici în pietre, nici în cer
Caută numai în tine
până toate în jur pier

Și-ai să simți atunci Lumina
cum te-nvăluie, te cheamă
Pentru-atâta fericire
sufletul poți să-ți lași vama.

11. V. 2007

TU EȘTI IZVORUL

Domnului Iisus Hristos

Tu ești izvorul ce m-adapă
când apă n-am să-mi curgă-n suflet
Tu ești puterea ce mă-mpacă
și mă dezmiardă cu-al său cuget

Imensitatea –Ți este-n fire –
Tu ești Pământul, ești și Cerul
Mă pierd în sufletul Tău pur
să mă prefaci din temelie:
eu scândura și Tu, Dulgherul.

12. V. 2007

NUMAI DE LA O SINGURĂ STEA

Numai de la o singură stea
Lumina să-ți vină-i
de-ajuns
Freneticul entuziasm
cu sete te lasă pătruns

Numai de la o singură stea
iubirea să-ți vină
și zbori
Cu Tatăl alături te simți
uneori, uneori

Numai de la o singură stea
credința să-ți vină
mereu
și-ai să simți
cum în tine plutești
cum te simți
ca și cum ai fi zeu.

22. V. 2007

ÎNȚELEPCIUNEA SFÂNTĂ

Orice pereche-și are zeii săi –
întreabă aerul, întreabă marea
întreabă cerul când este senin
și în albastru doar își vrea culoarea

Orice pereche-și are zeii săi –
întreabă mînzul când abia se naște;
picioarele-și îndreaptă într-o clipă
și-n lapte, iarba parc-ar vrea a paște

Întreabă fluturii dansând în zbor
și păsările desenând triunghiuri
de parc-ar ști că -Nțelepciunea Sfântă
se-arată lumii numai în trei unghiuri

Orice pereche-și are zeii săi
uniți într-unul singur ce-i Iubirea
care cu-nțelepciune pace-aduce
lăsând să curgă peste lume firea.

23. V. 2007

CA O ADIERE DE VÂNT

Domnului Iisus Hristos

Ca o adiere de vânt
mă-ncearcă dorul
ca o durere uitată demult
dar cu nerăbdare Te sorb
când Te simt în aerul
înmiresmat la trecerea Ta
și-mi țin respirația câteva clipe
să nu adorm

În Tine Cerurile toate se rânduiesc
și tot la altă cotitură eu Te găsesc
Mă grăbesc în mine
alergându-mă în ritmul inimii
tot în spirală să Te ajung
O spirală mereu mai îngustă
mereu mai aproape de vârf
să devin râu, să pot să curg

Doar o dată în Ochii Tăi nevăzuți
să privesc
și lumile se-ntorc în punct
se isprăvesc

Micul devine mare
și marele devine mic
ca-ntr-un caleidoscop ascuns
în zațul de cafea dintr-un ibric

Cum poate fi măreția firească
și umilița, măreață
numai Tu știi
dar totul în jur
de Tine-mi vorbește
și mă învață să mă smeresc
Te văd ascuns în ochii blânzi
ai ființelor nevorbitoare
și simt cum cresc.

26. V. 2007

TU DUPĂ FIREA TA, MĂ VREI

Domnului Iisus Christos

Tu bați la poarta sufletului meu
Tu bați mereu, Tu bați mereu
Tu după firea Ta mă vrei
cu Tine-n Cer să fiu și eu

Ca pasărea Tu vrei să fiu
de grija vieții să nu știu
În mine eu să pot să zbor
așa ușor, așa ușor

În mine eu să Te-ntâlnesc
ca să plutesc, ca să plutesc
și ca o pasăre în zbor
cu Tine să mă contopesc
cuprinsă toată de fior.

27. V. 2007

ASCULT...

Tatălui Ceresc

Ascult cum se trezesc
sfinții-n biserici
și-n mine rămân
când Tu mă privești
Tu-mi aduci Departele aproape
ascunsă prin colțuri
de sunt, mă găsești

Și muzici aud
cum îmi cântă în suflet
durerea mă lasă
și grijile-s vânt

Și urc fără mine
și urc fără scară –
mi-e graba să ard
ascunsă-n Cuvânt.

29. V. 2007

OCHIUL LĂUNTRIC

În noapte-ascult un Ochi lăuntric
ce-mi amintește zeul indic
când lumea-ncet o zămislea
apă și lut punând în ea

În noapte lumea o cunosc
prin Ochiu-acesta plin de rost
prin Ochiu-acesta văd mereu
icoana sufletului meu

În noapte văd un Ochi lăuntric
ce mă învăluie, mă cheamă
El tainic îmi întinde-o undă
și în tăcere mă îndeamnă
plutind ușor, să urc mai sus
desprinsă toată din secundă.

30. V. 2007

TRUPU-MI E PĂMÂNTUL ÎN MIȘCARE

Tatălui Ceresc

Sunt ca o sămânță fără apă –
doar când mă privești, eu pot să cresc
Din Iubire, sufletu-mi s-adapă
și cunoaște raiul pământesc

Sunt ca o sămânță fără soare –
cu Lumina Ta mă învelești
Trupu-mi e pământul în mișcare
și-n el gândul Tu mi-l ocrotești.

4. V. 2007

DEPARTE DE URMELE MULȚIMII

Lui Parmenide

Departa de urmele mulțimii
dincolo de porțile Zilei și ale Noptii
așezat într-un car celest
și însoțit de fiicele Soarelui
călătorești pe Calea divină -
calea celui care știe cât de departe
îi dorește inima s-ajungă

Acolo tu întâlnești Zeița
care-ți făgăduiește să ridice vălul
dintre părere și adevăr.

29. IV. 2007

PĂRINTE, DOAR TU ȘTII

Tatălui Ceresc

De sunt un veșnic pelerin
și-un oaspete pe-acest pământ,
Părinte, doar Tu știi –
menirea mea e scrisă-n Cer
la Tine-n gând

M-ai vrut lumină din Lumină
să pot alătura să-ți fiu
să mă despart de tot ce-i haos
unind contrariile din tină
și-n mine eu să te contemplan:
mișcare vie în repaos.

18. VI. 2007

TU EȘTI UN CÂNTEC

Domnului Iisus Christos

Tu ești un cântec ce se naște-n Cer
și crește pe Pământ în trup de semeni
Tu ești Acel ce cu nimeni nu semeni
deși tot Tu le semeni tuturor

Tu ești o melodie-n al meu suflet
o muzică ce mă transmută-n Cer
armonizând contrariile din mine:
să fii și cer și trup, ca să nu pier.

4. VII. 2007

MĂ UIT LA CHIPUL TĂU

Maicii Fecioare îndurerate

Mă uit la chipul Tău dintr-o icoană
mă uit la chipul Tău, Divină Mamă,
la Fiul și la Tatăl cum Te rogi
să ne mai păsuiască înc-un timp
de-a vremilor păcate
să nu dăm încă samă

Ai mâini împreunate
și ochi pierduți în zare
iar lacrimi căzute pe obraz
ne-arată că durerea ta-i prea mare

Dac-am putea să ne rugăm și noi
și rug aprins să devenim -
ca Sandu Tudor -
de lacrimi s-ar usca obrazul Tău
și-ar trece-n noi durerea
transfigurată-n dor.

14. VII. 2007

PORTRETE SPIRITUALE DE MONAHI

I.

PATRIARHII MOLDOVEI

În munții tăi înalți de brad
preoți monahi și-au făcut vad
Dacă ai ști, Moldovo, ști,
lacrimi potop ți-ar tot țâșni
Cu ele ai împărăți
cărări de munți prin sihăstrie
Sunt lacrimi de pătimire
dar sunt și lacrimi de iubire
pentru cei trudnici întru sfinți
povețe dând l-ai tăi părinți
Povețe cum știu să îndure
necazuri, trude prin pădure
După ce-au fost prin închisori
l-a comuniștilor orori,
ei și mai aprig se rugau
mai mult pe Iisus îl iubeau
ținându-și singuri slujbe-n dar –
păsări în stol cântau tropar
apoi se alergau în stol
monahilor tot dând ocol
care pe umeri, care-n creștet

să nu mai fie Cleopa veșted
Tineretea să-i fie dragă
când purta sfinții în desagă
și tot citea în munți la stână
când oile-aveau iarbă bună;
care pe umeri, care-n cioc
să-i fie drag lui Papacioc
să-i țină hangul lui Ilie
când mai slujește-o liturghie
{c-așa-i spusese Paisie}
Să-i fie drag și lui Iustin
să uite-atât amar de chin
când comuniști i-au făcut vânt
prin multe închisori la rând
Iar în chilie la Rarău
s-aprinde Sandu ca un zeu
Devine tot un rug aprins
Maicii Fecioare-l ține-ntins
Să-i mulțumească vrea frumos
că ea îl naște pe Christos
Îl naște veșnic pentru fii
și pentru Marte și Marii
dându-le sfat să țină dreaptă
cumpăna vremii pe pământ
să n-aibă viața lor deșartă.

11. VII. 2007

II.

PĂRINTELUI MONAH IUSTIN PÂRVU

Sfințenia-i blândețe, iubire-nțelepciune
sfințenia-i lumina ce ne pătrunde-n sine
Sfințenia-i durerea ce trece în destin
și toate sunt cuprinse-n Părintele Iustin

De poți să îi treci pragul
devii tu bucurie
și te ridici în slavă
și clipa-i veșnicie

Privesc cum miruiește privirea ta prea clară
ce trece și prin ziduri spre Poarta cea stelară
Părinte, miruiește păcatele, le unge
să pot să simt iubirea prin carne cum străpunge
Să fiu un foc nestins
să pot să simt în mine
Învingătoru-nvins
Să pot să simt în mine
cum te ridici la Cer
și toate în jur piară
în duh ca să nu pier.

22. VII. 2007

III.

PĂRINTELUI MONAH DANIILTUDOR

In memoriam

Chiar Tu, Părinte, ești un Rug Aprins
ce peste ani lumină ne-a trimis
credință-adâncă, smerenie, tăcere
un Rug ce se hrănește cu durere
Destin de mucenic Tu ai avut
ce pașii în durere ți i-a vrut
Prin manuscrise din biblioteci
Tu căutai întâi viața de veci

Voi ai cu inima Ta să pătrunzi
prin viața sfinților în cari te-afunzi
dar vrut-a Dumnezeu să ușureze
calea de veci și viața să-ți scurteze
Umblând de ani cu lanțuri la picioare
menit îți e s-ajungi în calendare
pictat să fii în fresce din biserici
Tu suflete să poți ca să desfereci

Ca Tine să-l simțim pe Domn' Hristos
Lumină cum pătrunde pân' la os
Ca Tine-n rugăciuni să avem har
cu Rugăciunea inimii, tropar
Ca Tine s-avem sufletul duios
să-l punem Maicii Domnului, icos
Condac să vrem ca Tine să-l trăim
și Maicii Sfinte să îl dăruim.

23. VII.2007

IV.

PĂRINTELUI MONAH ARSENIE BOCA

In memoriam

În chilia de pe munte
jos, pe scândura de brad
un monah stătea de strajă
lui Iisus să-i facă vad

N-are pat, are doar masă
unde ține cele sfinte
și-un dulap modest, de țară
cu puțină-mbrăcăminte

Dinspre Cer, pe-a lui chilie
o lumină blând se lasă
și-i pătrunde-ncet în suflet
cum pătrunde o mireasă

Stă monahu-n rugăciune
rug aprins devine-n noapte
Ochii lui devin făclie
ce aprinde a lui șoapte

Când lumina se zărește
și coboară printre brazi
și monahul vine-n vale
însoțit de ochii calzi

ai jivinelor pădurii
ce știu a-i da ascultare
când le dojenește blând
și le-apucă de-o ureche
șugubăț, pe fiecare

Meșter a picta icoane
și pereții din biserici,
el și-n suflete pictează:
schimbă gândul, gând citește
și tu sufletul desfereci

Suferința îi e dulce –
pentru el, mană cerească –
și-i învață-a face cruce
și-i învață să iubească

și pe cei cu gânduri rele
de-și duc viața după gratii
și le toarnă-n suflet jele
parcă saltă pe jăratice
„Tu, Arsenie monah,
nu mă mai picta pe mine -
îi șoptește-n noapte Iisus -
tu în suflete pictează
celor ce zic „oh!” și „ah!” “

Iar monahul se gândește -
gândul lui, cumpănă dreaptă
Dând lui Iisus ascultare
de pe schele se coboară
la mulțimea ce-l așteaptă

Și privind pe fiecare,
el îi știe tot trecutul
viitoru-i e cărare;
și chemându-l pe-al lui nume
blând îi spune:
„începutul!”

Viața-n urmă se deșiră
în a lui copilărie
greșelile el le-nșiră
din răsărit la chindie

Monahul are răbdare
și-adâncime în privire
Și te-ntoarce, te descoase
până-n suflet strălucește
soarele și-ntreaga fire

Ochii ți-i cobori la gândul
că îți este viața nudă
și, de Sus, El te privește
și-ți insuflă gânduri bune
despre viața asta crudă.

29. VI. 2007

V. CALUGARILOR ATONIȚI, MUCENICI

INTRU CREDINȚĂ

Viața voastră-ați închinat-o
Maicii Domnului, stăpână,
chiar din zorii ei albaștri
pân' trăirea voastră pură
și cu moartea se-ncunună

Și cu moartea se-ncunună
pentru a păstra credința
și-astfel însăși viața voastră
deveni chiar biruința

Bucurați-vă, călugări, -
ați devenit mucenici
și-astfel viața voastră crudă
în credință n-are piedici

Căci voi știți credința una
lăsată de Domn' Iisus:
Duhul Sfânt ce se coboară
ni-l dă Tatăl Cel de Sus

Căci voi știți credința una
lăsată de Domn Hristos:
Duhul Sfânt ce se aprinde
e la Paștele –ortodox

Și mai știți că Liturghia
este Însuși Domn Christos
umilința și durerea
pătrunzându-l pân' la os

Sângele și carnea ruptă
de pe trupul lăsat gol
se jertfesc la Liturghie –
Sfântul Vas nu-i un simbol

Cine crede că simbol e
tot ce se preface-n vas
nu-și vrea sufletu-n Lumină
vrea un suflet de pripas

Atașat de lumea asta
nu va mai urca la Cer
și va fi dintre aceia
ce se nasc și-apoi doar pier.

25. 09. 2007

VI. SFÂNTULUI SERAFIM DE SAROV

Blând, cu mâinile întinse
și cu trupul împietrit,
Serafim, nume de înger,
stă de parc-ar fi murit

Gândul lui e doar în slavă
doar lumină, doar granit
și nu simte piatra dură
cum genunchiul i-a strivit

Maica Sfântă, milostivă,
îi arată Cerul Sfânt
drept răsplată că Serafim
uită trupul pentru gând

Și trimite îngeri gingași
inima să-i învelească
în Lumină și Duh Sfânt
ca în slava lui să crească

În privirea lui durerea
se transformă în Lumină
și nu știi, când te privește,
de mai are în trup, tină

Parc-ar fi dintre aceia
coborâți direct din Cer
ce, înconjurați de slavă,
în vecie nu mai pier.

22. 09. 2007

VII.

MONAHULUI GREC PAISIE AGHIORITUL

In memoriam

N-avea altă-nvățătură –
numai din Sfânta Scriptură
ghid de viață își lua
și îl da și altora

Sfaturi de bună credință
sfaturi umplute cu har
date cu bunăvoință
ca pe-un sfânt abecedar

Pe toate le măsură
viața de-l împresura
Nimic nu-l intimida
și tuturor le spunea
cum să se echilibreze
viața să-și coordoneze:
„Vreți să știți secretul vieții?
Trez, în pragul dimineții,
în juru-ți nu alerga;
altora te dăruiește
pân' Iisus în tine crește

Neclintit în gând ca piatra
Dumnezeu să-ți fie vatra
Neclintit în gest ca pomul
iubirea să-ți fie Domnul”.
23. 09. 2007

MONAHULUI ILARION ARGATU

in memoriam

Dangătu de clopot sfânt
ca un leagăn împresoară
liniștitul tău mormânt

Ani de pribegie dură
sufletul tău a-ndurat
ascuns prin pereți sau șură
ca și cum erai plecat

Îngerii te-au ajutat
să nu fii găsit de cei
ce biserica ți-au luat

Ca Manole, când pe Ana
între ziduri a zidit
purtând rodul lui în pântec
făr' să se mai fi ivit,
ca Manole, piatra sfântă
cu-ndârjire ai zidit

Cât ai stat ascuns prin case
și fugar neîncetat
vedeai ziduri luminoase
pe un cer crucificat

Ți-a dat Domnul semn divin

ca să fii cu pacea-n suflet
până vremuri bune vin
Tu să ai speranță-n cuget
că vei ridica biserici –
fiindcă asta ai promis
Sufletul ca să-ți desfereci
pe Pământ ai fost trimis.

25. 09. 2007

CA APA, SUFLETUL SĂ-L AI

Ca apa, sufletul să-l ai
să poți lui Iisus să i-l dai
Ca apa să te lași condus
și capul să-l pleci ca Iisus

Numai așa te întărești
să poți durerea s-o primești
Doar apa este picătură
dar și ocean cu geamandură

Ca apa să te lași respins
să creadă toți că ești învins
și-apoi ca apa să-mpresori
pe cel ce cade în erori

Tu cu iubirea ta să-l cerți –
doar prin iubire poți să ierți
și picătura din ocean
devine toată un noian
de pace, cântec și lumină
și-atunci vei ști c-a doua oară
veni-va Iisus pe Pământ
în corpul tău lumesc de tină.

3. 07. 2007

O NĂFRAMĂ DE IUBIRE

O năframă de iubire
a cuprins Pământul, roată,
și tresaltă-ntreaga fire
numai omul, niciodată

Numai omul nu aude
strigăte în cele mute
Numai omul nu privește
iarba-n sânul lui cum crește

Numai omul nu visează
ce-i în viața lui cea trează
Numai omul nu presimte
pașii lui Iisus prin minte

Numai inima de om
n-are rod curat ca-n pom.

3. VII. 2007

CAPUL MI-L PLEC

Tatălui Ceresc

Capul mi-l plec pe firul de iarbă
ca și cum l-aș preda lui Iisus mai degrabă
și simt tot ca firul cât sunt de umil
când îl pleacă zefîrul ce-i vîntul –copil

Accept umiliința îngemănată iubirii -
m-aș pierde în Tine ca tainele firii -
Eu însumi o taină ce n-am s-o cunosc
nici când trupul de-acum nu-mi va fi adăpost

Fața mi-apropii de floare ușor
și se naște în mine-o dorință de zbor
Atât de ușor Tu mă faci să trăiesc
iubirea ce-i darul cel dumnezeesc
Doar cu trupul lipit de rodnic pămînt
pot să-mi croiesc din iubire veșmînt
Doar cu el contopită, pierdută în el
pot zbura către Tine, deși-ncetinel

Dar știi că-ntr-o zi voi arde ca farul -
lumina lui noaptea salvînd marinarul -
Și-atunci tot mai sus voi putea să străbat
zările toate ca un vajnic soldat
Poarta Luminii, deschisă de îngeri,
mă va salva de-ncercări și înfrîngerii
și poate de Tine la numai un pas
voi auzi al tăcerilor glas.

18. 09. 2007

CÂND DUMNEZEU E-ATÂT DE-APROAPE

Celor care se simt singuri

Când Dumnezeu e-atât de-aproape
de-Și lasă Cerul peste noi
cum poți să crezi că ești departe
cuprins de griji, de frici-șuvoi?

Privește-n tine mai adânc –
în Rugăciunea lui Iisus
găsești și sprijin, și iertare
și poți urca mereu mai sus

Privește-n tine mai atent
cerând iertare lui Christos
și-ai să vezi viața mult mai simplu –
și suferința-i de folos
Dacă nu știi ce simte omul
când e-n primejdii și necaz
cum vrei să știi ce este mila
când vezi ființe de pripas?
Cum vrei să știi ce-a simțit Domnul
pe Cruce când L-au răstignit
de nu te lași plecat ca pomul
când norii negri s-au ivit?...

Privește suferința calm
și spune-n gând că o poți duce
Acceptă viața ca pe-un psalm
ce-l dăruie Domnului pe Cruce.

4. 09. 2007

DE NU TE POT IUBI CU FRICĂ

Tatălui Ceresc

De nu te pot iubi cu frică,
eu simt în mine tainic dor
De sunt aproape de furnică,
nu-mi pasă -
sunt numai fior.

Un dulce-alint mă potopește
și știu că tu nu-mi dai fiori
Poate c-alintul mi-amintește
că Tu-mi ești Tatăl Cel din nori

Iubirea Ta nu stingherește
ci liberă mă vrea mereu
Prin zbor, prin dor mă sfătuiește
să te primesc în mine, Zeu

Să-mi fii Tu mie Anotimp
fără ceasornic, fără noapte,
o pace-adâncă să cuprind
primindu-Te, uitând de toate.

4. 09. 2007

DOAR PE DUMNEZEU VREAU PREOT

Doar pe Dumnezeu vreau Preot
și Părinte, și Iubit
să tresalte în Lumină
sufletu-mi nemântuit

Să se legene în aer
doar cu Dumnezeu în gând
Duhul Sfânt să se pogoare
ca o batere de vânt

Ca o adiere lină
pacea doar să mă-mpresoare
să mă desprindă de tină
boarea sfântă, iubitoare

Să rămân ca o lumină
ca un glob măreț, de foc
să plutesc mereu în aer
așteptând Celestul Joc

Și-abia să-mi aduc aminte
câte Jocuri au mai fost –
viața mea ca o poveste
spusă sieși pe de rost.

2. 09. 2007

DAR EU MĂ-NVEȘMÂNT ÎN GRAI

Tatălui Ceresc

Știu că Tu mă vezi mereu,
chiar de sufăr, de mi-e bine,
dar eu mă-nveșmânt în grai
și nu pot vorbi cu Tine

Tu cu gândul doar mă-ncerci
și-mi trimiți a ta Lumină,
fiindcă vrei ca să mă ierți
și să scutur din trup, vină

Gând răzleț de răutate
mă încearcă uneori
și atunci îmi dau cu seama
că-s croită din erori

Tot încerc să îndrept croiul
să n-am inima pieziș
să Te am din plin Lumină
nu Lumină pe furiș

Cum să fac să țin Lumina
s-o păstrez ca pe un dar
vreau să-nvăț, dar eu sunt tina
și de-aceea nu mi-e clar.

15. 08. 2007

PENTRU CE ECUMENISM?...

Duhul Sfânt coboară astăzi
ca-n vechime pe Pământ
și la fel ne împresoară
în Iubire, ca-n veșmânt

Dar ploile vin șuvoi
și e soarele mai trist
fiindcă Tatăl-Adevărul
n-a voit ecumenism

Dacă e Cuvântul – Unul
în Persoană întreit
și-a voit să se coboare
în Fecioară împlinit -
ca să spele de păcate
lumea noastră pământească
și prin jertfă s-o îmbrace
în lumină îngerească -

pentru ce pluralitate în religii pe Pământ
pentru ce ecumenisme lipsite de jurământ
când de veacuri se jertfiră
mucenici tot mii și mii
ce ne stau mereu deasupra
ca dumnezeești făclii?

Pentru ce să nu respecte Europa jertfa lor
când Tatăl schimbă pe Fiul

și-azi pe Muntele Tabor?...

Când faci simbol din credință
pentru ce te crezi creștin
gândind că în Vasul Sfânt
rămâne pâine și vin?

Adu, Doamne, o lumină
să trezească ochii minții
să se lepede de tină-n
lumea asta toți părinții!

Să vadă că-n Sfântul Vas
de vreo două mii de ani
Trup și Sânge au rămas

Și-ortodocșii vor unire
dar unire-n Adevăr
Ce e mai presus de fire
nu se poate lua-n răspăr

Tatăl rămâne-n unire
cu Fiul și Duhul Sfânt
vrând o singură credință
în vecie pe Pământ.

7. 09. 2007

MI-E FOAME DE TINE, IISUSE

Mi-e foame de Tine, Iisuse,
Te chem prin tăcere și dor
Te chem prin cuvinte nespuse
să pot să devin doar fior

Să pot să devin doar iubire
să pot să devin doar un gând
năframă de foc peste fire
ca frunza, mă legene-un vânt

Un vânt ce nu-i vânt
e iubire
Un vânt ce nu-i vânt
e Duh Sfânt

Mi-e foame de Tine, Iisuse,
și simt cum în cerc mă rotești
Te chem prin cuvinte nespuse
ca să știu cine sunt, Cine ești.

4. 07. 2007

RUGĂCIUNEA INIMII

Arde-mă-n Iubire, Doamne,
să devin un sfeșnic viu
să-Ți pot lumina pe Cale
pe aproape când Te știu

Inima să-mi lumineze
trupul meu de tină plin
să-mi ajungă-a ta Lumină
zilele cât le mai țin

Curgă liniștea în noapte
să devină rugăciune
îmbrăcând a mele șoapte
luminând ca un tăciune

Tainic aripe de înger
să plutească-n Cerul Sfânt
și plutirea lor să lase
doar Lumină pe Pământ.

15. 08. 2007

CÂND POT SĂ FIU UNA CU FIREA

Tristețea ce m-a copleșit
e dorul pentru Tine, Doamne
Spre Tine-alerg, cu gând spășit
privind figura din icoane

În Tine pot să-mi vărs iubirea
și fără teamă să mă dărui
Când pot să fiu una cu firea
e mult prea dulce să mă năru.

!5. 08. 2007

TE-AM VĂZUT...

Domnului Iisus Christos

Te-am văzut lâng-un strugure-n vie
cu figura măreață, de Zeu
Chipul Tău era gata să-nvie
și să pleci lâng-al Tău Dumnezeu

M-a cuprins o durere nestinsă
și simțeam că-s din Tine altoi
Încercam să Te-opresc doar cu lacrimi
ce curgeau în neștire, șuvoi

Te-am văzut și în iarba foșnind –
Duhul Sfânt Te urma ne-ncetat
și eu Te simțeam negrăind
doar prin Iubire aflat

În ochii Tăi nevăzuți de mă uit
mă ajunge un dor de plecare
Toate din lume le uit
când îți simt adierea pe Cale.

15. 08. 2007

RUGĂMINTE MAICII DOMNULUI

Maică Sfântă, strâns la sânu-Ți
Prunc și Om matur să-l ții
ne-ncetat să se repete
nașterea și moartea lui

Puritatea, dăruirea
ne pătrundă pân' la sânge
să ne-asemene cu firea
Duhul Sfânt când ne mirunge

Și ca paseri de ușori
să ne fie zborul lin
și Lumina ne cuprindă
cât puterile ne țin.

15. 08. 2007

FII ÎN INIMI, RUG APRINS

Domnului Iisus Christos

Doamne, când Te simt pe Tine
lumea toată n-o mai simt
Doamne, și-i atât de bine -
Tu-mi ești ca un sfânt alint

Te presimt, Te simt în mine
și în Cer Tu mă ridici
Nu-mi mai pasă de tristețe
nici de piedici, nici de frici

De-aș putea să tac, ca pomul
și ca pomul să n-am gând,
aș urca la Cer mai iute
fără nici un legământ

Te-aș simți atunci mai viu
și-aș avea culcușul cald
Când te văd pictat în fresce
sufletul nu-mi e înalt

Eu vreau Duhul să Ți-L simt –
fii în inimi Rug Aprins
mare cât tot universul,
Tu, Învingătoru-nvins!

15. 08. 2007

DE-AȘ PUTEA...

Domnului Iisus Christos

De-aș putea să vin la Tine
făr' să văd trupul cum moare,
doar să mă topesc, ca ceara
să mă-mprăștii ca polenul
când albina e în floare

De-aș putea să vin la Tine
ca-ntr-un somn, să nu am teamă
să-mi văd sufletul cu ochii
că n-am trup, să nu bag seamă,
aș purcede mai cu grabă
către Duhul Tău Cel Sfânt

Fă-mă o cutremurare
să mă lepăd de pământ!

15. 08. 2007

ȘTIU, DOAMNE

Știu, Doamne, știi că mă iubești,
chiar de-mi găsești din plin și vină
Sunt, poate, eu mai bună decât alții
dar tot nu-ți pot cinsti vrerea divină

Cred că de mi-aș afla relele toate,
aș merita mai mult Lumina Ta
Mereu am gânduri și gesturi netoate
și-oricât mă mustru, rămân tot așa

Nu am prea multe bogății, ca alții,
dar oamenii îi am pe toți ca frații
pe toți îi văd ca vase luminoase
Mă-ntreb acuma ce-ar mai trebui
în mine cât Tu ești stăpân, Hristoase?....

19. 09. 2007

SUNT ABSENTĂ, DOAMNE-AL MEU

Sunt absentă, Doamne-al meu
la canon de rugăciune –
când durerea mă încearcă
ard mocnit, ca un tăciune

N-am putere să mă rog
când mi-e mintea furișată
Sufletu-mi ca-ntr-un bârlog
stă ascuns, de poți, mă iartă

Când hlamida-Ți de Lumină
abia-ncep să o străvăd
știu că m-ai iertat
și ușa larg deschid
ca să Te văd.

8. 09. 2007

SFÂNTUL ÎNCHISORILOR

Lui Valeriu Gafencu
in memoriam

Din negura Cerului
curge neaua Mielului
ca să spele rănilor
s-astupe cărările
pe unde umblase Sfântul
ce-i liniștea doar cu gândul
pe cei deznădăjduiți
trup și suflet chinuiți

Nimeni n-are-ntâietate –
e-adâncă frățietate
Nu doar boala cobora
în celulă la Ocna
O putere și-o lumină
îi ținea ca o tulpină
Suferința când încerci
ai să poți să înțelegi
ce se întâmpla cu el
blândul, bunul mieluleț
de era una cu cei
numiți pe nedrept mișei
și-ți spunea pe toți să-i ierți
fie dușmani, fie drepți

Doar trăindu-l pe Hristos
îi pătrundea pân' la os
cu lumina lui divină

ca să uite că sunt tină
spunând toți pân' la chindii
Rugăciunea inimii

Nu voia medicamente
doar cu sfaturi înțelepte
boala grea și-o alunga
inima și-o lumina
Ca un clopot de lumină
s-a sfârșit în iarnă plină
dând cu tifla zorilor
Sfântul Închisorilor.

11. 10. 2007

II. PUNCTUL DE SPRIJIN

PUNCTUL DE SPRIJIN

Mi-e liniștea
punctul de sprijin
al incertitudinii
tăcerea
ascunsă în dorul călcâielor

Mă-nalță
în dorul de-amiază
întoarceri de păsări

Nehotărâtă
între Cer și Pământ
sunt fruct cu semințe necoapte
și –avânt universului orb.

ATÂTEA LUMI...

Atâtea lumi cu flori și păsări
se-ntorc în mine-n amintiri
doar în senzații și mirosuri
în mersul meu și în priviri

Ca-ntr-un copac, ce nu se lasă
din lutul adâncit desprins
din rădăcini nevrând să iasă
decât culcat ca un învins

și doar cu păsări calm privește
departe-n zări spre alte lumi,
în lumea mea se-ntrezărește
cea care-am fost cu cea de-acum.

M-A-NTORS CUVÂNT MOCNIT ÎN DOR

M -a-ntors cuvânt
mocnit în dor
un zbor de pasăre subțire
se lasă-ncet și rotitor
păienjenind întreaga fire

M -a-ntors un nimb
crezând că mint
cu ochii mei crescând comori
crezând că mint cu gestul meu
crescând în aer sicomori...

MI-E SUFLETUL O BOLGIE FUGARĂ

Mi-e sufletul o bolgie fugară
ce-mi cizelează chipul
mereu altfel, altcum
Mi-e sufletul o bolgie ascunsă
cum florile ascunse în parfum

Eu clipele de-atunci
le pot opri ca stampă
chiar dacă tu și nimeni
nu le-nțelege rostul
chiar dacă părul meu
se-apropie de fum

Păstrez mereu dorința
să mă mai nasc iubind

Cu ochii-nchiși spre mine
simt stelele venind
și-o cupă se deschide
dintre pereți de aer
lăsând să cadă lin

pulberea și nimbul iubirii...

SE LASĂ SEARA

(Elegie pe malul Zăbrăuțului)

Se lasă seara-n păsări de ogradă
se lasă-n fructe rumenind să cadă

Cu mâinile în șolduri îmi port clipa
cătând cu gleznel lucerna deasă

Privind de sus
cum jos devine vară
pătruns mi-e gestul zilei
de ocară

S-au depărtat din ochii mei copiii
și gârla-mi pare-acum a fi mai seacă
Nici vacile nu sunt în prund aceleași

Se lasă seara-n mine . Și ce dacă.

BĂRBAȚII

Bărbații sunt
lacrima de așteptare-a femeii
bărbați-s copiii
bărbații-s străjerii
cuvântului „mâine”

Bărbații-s lumina
ce-n ochi ni se-agață
bărbații-s ieșiți din cuvântul „respir”
bărbații-s putere
bărbații sunt viață.

ÎMI CURG PE UMERI BLÂND EFEMERIDE

Îmi curg pe umeri blând efemeride
Ca ele-aș vrea senin să mă împac
cu gândul trecerii prin porți tăcute
Ca ele-aș vrea să pot și-mi lasă prag
în suflet gându-ntoarcerii mărunte

Îmi curg pe umeri blând efemeride
în împăcare oarbă se desfac
Ca ele-aș vrea tăcerea gol să sune
dar gândul nerostit la pândă-l am

Îmi curg pe umeri blând efemeride
desfacerea de fruct mi-o amintesc
Un aer viu, înțepător mă cheamă
respir chemarea doar și mă întorc.

VINUL

Pe funduri de pahare -
păreră de lumini
păreră de durere -
stă drojdia de vin
Culoarea nălucirii
licoare-amețitoare
se lălăie -n cuvinte
se varsă din pahare

E vinul nălucirea
ce ne aduce-n suflet
puterea de-a ne rupe
de tot ce-i mărginirea
E trist hrisov al neamului
de-a nu-și ucide firea

E dorul de-a fugi de noi
și-ntoarcerea – napoi

Sau amăgirea?...

DIN LEGĂNAREA ÎNCEATĂ A BĂRCII

Sensul acesta în care mă-nclini
îl bănuiam
în legănarea înceată a bărcii
când tata copleșit de prezența mea
credea că pescuiește
în zgomotul plin al lopeților
în ritmicul „plici”

Știi că sensul acesta
nu e cel pe care-l voiam
și- ai putea să cunoști
voluptatea adâncă-a tristeții
când barca e
ca azurul
prea departe de mal
Frecându-ți mâinile
aspre și reci
s-adulmeci aerul proaspăt al depărtărilor
împăcat că ți-e gândul în van
Da, ai putea să ghicești
voluptatea adâncă-a tristeții
în bănuitele zboruri
dac-ai putea să afirmi:
„cred, Epicur nici n-a existat
el e numai dorința celor în mers”
Chipul meu l-ai putea modela
doar cu gândul
Și-atunci bănuiam
când apa se juca cu chipul meu ireal...

M-ACOPERĂ TOAMNA

M-acoperă toamna –
și ea și eu nouă –
ca pe-o picătură de rouă
în care se sparge un cer răsturnat
ca pe ultima rază de soare
rostogolită-n asfalt.

Devin transparentă
în colț de lumină
Mă fac cenușie
bogată
și ard
și-aș vrea să mor așa:
cariatidă
păstrând în podul palmei soare cald.

DE-ACEEA...

Am cunoscut dragostea
de-aceea
am nostalgia apei de izvor
și-a zborului înalt
de-aceea
nu iubesc însingurarea sufletului

Singur gândul meu
balansându-se între Pământ și Cer
se reflectă într-o stea
strălucind în adâncul fântâni

Ecoul lui
se pierde în adâncuri
degeaba îmi spui că
dincolo vom fi una

Eu doresc înfiorarea cărnii
până la sânge
de-atâta dumnezeire
stelele să se reflecte
în lumina trupului meu.

26. V. 1999

VENEAM SPRE VOI CA O VESTALĂ

Nu sunt o veșnică lumină
sunt doar uitare și mister
Sunt doar o zi venind din noapte
și-n noapte mă grăbesc să pier

Veneam spre voi ca o vestală
cu focu-n dinți, nepieritor
dar firea și-a întors obrazul –
eu mă credeam nemuritor

Într-un târziu am să privesc
îndepărtata auroră
și n-am să vreau decât să dorm

Simt cum mă tot desprind de dig
cum sunt trăit și fără proră

Și-aștept tăcut un țărnm de frig

Nu sunt o veșnică lumină
sunt doar uitare și mister
Sunt doar o zi venind din noapte
și-n noapte mă grăbesc să pier.

VENEAM SPRE TINE

Veneam spre tine
n-am știut
de-aceea viața m-a durut
de-aceea viața m- a-nsemnat
cu ochiul celui vinovat

De-aceea mi s-au prăbușit
toți munții 'nalți și n-am murit

La sân am legănat mereu
tot zgura sufletului meu

În mine toți vulcanii stinși
culcuș și-au vrut – eroi învinși

Da, culmile se-ajung târziu
când munții-n poala lor te știu

Dar se ajung și-un aer blând
de miere și de soare sfânt
te-nvăluie ca un sărut
mult așteptat și mult durut

Da, culmile se-ating visând
prin aer fără timp zburând
Acolo-n aer sfânt de brazi
doar prin iubire n-ai să cazi
doar prin iubire-ai să topești

zăpada culmilor cerești

Și-acuma vin spre tine-n gând
când tu m-adormi c-un aer blând
și-n nopți mi te cobori la sân
cum duhurile-n pod cu fân

Și ne tot pierdem în lumini
pierduți de lume și de vini.

2. XI. 1996

ȘI TOTUȘI...

Un zâmbet strâmb
aveai
un gest stângaci –
îți părea rău
că vrei să mă ucizi
și totuși
mâna ta avea trăgaci...

Iubirea
invada ființa ta –
mă-ndepărtai
de teamă să nu arzi –
și totuși
ai spus „nu”
ducând cu tine
un adevăr
ce eu îl dezveleam
cu dreptul -
ce-l credeam
supus iubirii –
de a-ți retrage
albia minciunii
în care
tu voiai să cazii.

De peste câte mări
ți-aud chemarea –

ecouri sparte
în cochilii seci?...-
și glasul tău
chiar de-ar întrece marea
ecourile ar rămâne reci

Absența ta
e ca un nimb pe frunte
de când
eu doar în mine mă rotesc
De-atâta
aplecare înspre tine
nu mai găseam
spre mine nici o punte
unde să stau
să mă privesc

Sirenele vapoarelor mereu
îți vor aduce dorul înapoi
Cu-același zâmbet strâmb
și gest stângaci
tu vii în vis
în vis
rămân și eu
unindu-ne un singur adevăr
în care
mâna ta n-are trăgaci..

COPLEȘITĂ SUNT...

Copleșită sunt de-atâtea ierburi
care vin spre mine cu nesaț
se topesc când îmi ajung la buze
în zadar mă mai apuci de braț

Mâna ta întinsă înspre mine
nu mai crește nici un univers
Nici nu mor și nici nu cad –
focul s -a-mpietrit demult în vers

Gustul de sudalmă și pământ
se așează-n straturi peste mine
Nu mă dezveli, n-ai ce să vezi –
doar un strat de minereuri fine

Aurul de pe deasupra lor
îți trezește iar în suflet vara:
altă fată prin nisip înoată
Fă-i un semn și nu uita chitara!

IUBIREA TA E CA PĂMÂNTUL

Iubirea ta e ca pământul
când stau la umbră toată vara
Iubirea ta e ca și cântul
adus de vânt să umple seara
Iubirea ta e ca văzduhul
cel plin de păsări, ca secara

E frig în mine câteodată
privirea ta mă încălzește
cum se-ncălzește firul ierbii
când încolțește sub zăpadă

Mă ghemuiesc sub fruntea nopții
și-aștept s-apară Carul Mare
Tu vii c-un șal cusut cu stele
să pot vedea cum în privirea-ți
se oglindește fiecare.

20 . III . 1999

UN PEISAJ CU PLOAIE ȘI CU VÂNT

Un peisaj cu ploaie și cu vânt
de suflet prins doar cât privesc afară
Nici nu simțeam la pândă stând tristețea
și nici un gând în minte nu aveam

Un soare, poate, adormise-n mine
și nu-și făcuse somnul pe deplin
de nici o rază nu-nvia
îngemănându-mi umbra
cu-a lui Bacovia?...

...Și totuși, aerul miroase-a primăvară...

DAR MĂ ATINGE VALUL...

Un val
ca o -ntrebare peste lume
în apa mării se ridică lin
Pierdută îl privesc
și nu știu-n mine
cât bucurie este
și cât chin

Se sparge valul
creasta lui de spumă
se -neacă-n creasta
valului secund

Se lasă timpu-n
trupul meu afund
în valul ce în moarte iar revine

Eu
mă îndrept molatec spre cearșaf
în albia nisipului încins
Se lasă timpu-n trupul meu învins

Și valul stând
să se întoarcă-n sine
reflectă raza soarelui curgând
din viață-n moarte
și din moarte-n viață
cum în oglinda apei iar revine

Eu
adormită în nisipul moale
nu mă gândesc la ziua care vine

dar mă atinge valul
vrând
nevrând.

2 . VIII . 1996

CREZÂNDU-MĂ ANDROGIN

Singurătatea
îndreptându-se spre un țărm de mare
ca o mireasă fără mire
purtată de valuri
mereu mai aproape
mereu mai departe

Și eu cu fățarnicie
plimbându -mi plinătatea sufletului
absorbită din culori și miresme
și muzici neuzite
întâlnindu-te pe tine
crezându-mă androgin
până în clipa în care
o simplă adiere de vânt
mi- a amintit
c-am mai fost cândva împreună

Să fi fost eu Eva
și tu, Adam?...

Și nu găsesc nici o frunză
să-mi acopăr cu ea goliciunea
sufletului
Toate s-au uscat
dintr-un prea mare avânt
de renunțare la sine.

9 . VI . 1999

ABIS CE NU SE BĂNUIA

Abis ce nu se bănuia
dormind adânc
tu l-ai trezit
(Zăpada când mă-mpresura
nu bănuiai candoarea-n ea)
și fără nici un dar zeesc
suflarea ta mă înflorea
trezind în mine-un infinit
ce mie m-a știut reda

De ce nu pot să mă cunosc
fără durerea ce mi-o dai
ca pe-o coroană fără har?...

De ce atâta dar zeesc
în două chipuri de pământ
când fără ambră sau nectar
ospățul ne e jurământ?...

Stelele-s reci, nu pot iubi
De ce atunci ne urmăresc
rotind în jurul nostru har
din doi să vrem doar unu-a fi?...

TU VII

Tu vii cu trupul subțiat prin ziduri
și sufletele noastre-s sfânt sărut
Doar gândul ne-nsoțește uneori
deși rămâne mut, rămâne mut

Când ușa se deschide pe-nserat
și chipul tău aieva îmi apare
tristețea ne deșiră pe-amândoi:
ne-apropiem, da'-i singur fiecare

Nici noi nu știm când
suntem doi, când unul -
tristețea ne cuprinde din senin
și nu știm cerul să-l aducem jos
decât închis într-un pahar cu vin.

23. VII. 1989

TOT VĂZDUHUL S-A MUTAT ÎN MINE

Tot văzduhul s-a mutat în mine –
aripi de zefir pe lângă trup
și îmi este, Doamne, atât de bine
chiar dacă-s plutire într-un stup

Ceru-ntreg mi s-a izbit de frunte
peste tot apar numai culori
Simt cum crește-n mine-ntreg un munte
cum mi se desprind din mâini, viori

Ochii doar să-nchid și sunt plutire
ochii doar să-nchid și sunt avânt
Cum de nu se rupe cerul peste fire
când și eu sunt cer peste pământ?...

20. III. 1999

FĂRĂ VÂSLE, PE VALURI

I

Da, am o problemă de suflet
și sunt în viață-un eșec
sunt plină de răni nevăzute
dar scutur din cap și iar trec

Ce vreți, sunt o biată ființă
mă-ndrept înspre mine încet
deși port cu mine o umbră
cu care să pot să mă-ntrec

Așa că mă-ncumet să lunec
cu brațele mele năluci
prin valuri mereu tulburate
de zei înarmați doar cu furci

Și-aș vrea să găsesc o lumină
spre care să pot să mă-ndrept
de-aceea nu-mi place ascunsul
și merg cu-adevărul în piept

Și simt cum gândirea-mi se naște
cuvântul mi s-a rotunjit
Învăț doar să râd printre lacrimi
și sufletu-l simt cum palpită:

nici sceptic și nici mântuit.

16. V. 1993

E-ATÂT DE DISTILATĂ AMINTIREA

E-atât de distilată amintirea
încât separ cu detașare
durerea de al ei tumult
Te chem: plăcerea-i solitară
și în tăcere mă-nveșmânt

Trăiesc, trăiesc cu resemnare
timpul se cerne peste noi
cărările ne sunt umbrite
dar suntem una amândoi

Mă-ndrept spre lucruri colbuite
tot încercând să mă cunosc
Încerc să le rostesc
dar ele nu se trezesc
și parc-ar spune
că-mi știu povestea pe de rost.

6 . IV. 1997

ODĂ PĂMÂNTULUI

M -ai apropiat pe neștiute
de fața ta aspră, arămie
Ți-am simțit căldura dintr-o dată
nu știam că haina ta e vie

O, candoare
o, durere
dulce nevinovăție! –
toate le-am simțit în mine
fructele când ți-am atins
Fața mea lipită
de iarba tăioasă
mă făcea Învinsa de ne-nvins

Și cum să pot descrie în cuvinte
nemărginirea cum îmi intră-n trup?
Simțeam roind în mine mii de stele
cum doar albinele roiesc în stup

O, soare care încălzești planeta
mă lași uimită, fără un cuvânt
dar eu plutesc prin mine ca prin cosmos
doar fulgere și mări sunt, doar avânt!
Nu știi de unde-ncepe infinitul
de unde-ncepe viața mea
Mă mișc, respir și sunt numai un cântec
de când, Pământule, simt haina ta
De-a bușilea mă-ndrept

spre tine ca spre un iubit
ce-n brațele-mi nu-l mai pot ține
și-i vreau doar mersul lui oprit
Cu foamea mea nestinsă de iubire
cu foamea mea nestinsă eu respir
Mă-ndrept spre tine sălbatică -
simțindu-te, eu uit de patrafir

Îl vreau pe Dumnezeu prin tine –
ești minge sfântă pentru mine
și duhul tău e-ascuns afund

Pământule, ești minge sfântă
și duhul tău îmi e veșmânt.

1. XI . 1992

CA O FANTOMĂ, TU VII

Misterioasă și plină e viața -
în mine e vara
e dimineața
e roua căzută în zori
pe pietre
pe ierburi
pe flori
e vântul foșnind unduios
fiorii-ajungând pân' la os
E piatra gălbuie și rece
prin mine pustiul când trece
e doar un nor
coborât printre vii
când printre cuvinte
la mine tu vii

Aud șoapte duioase
unduind în ureche
și-n noapte plutind
sunt cu tine de veghe

Mă vrei de departe
aproape să-ți fiu -
ca o fantomă tu vii
dar ești viu
Simt gura divină
încet cum mă soarbe
când suflul tău blând
gândirea mi-adoarme

Subțire mă fac în vis
ca un fir
și noaptea ți-o mângâi
ca un zefir
Prin tine mă-ndrept
spre Divina Cheie
cu care lacăte
în mine deschizi
când orice distanță
și timpul desfizi.

18. III . 1999

CEALALTĂ MASCĂ

Și pentru că nu știu
cum va fi
când voi călători fără trup
îmi pierd trupul în îmbrățișările tale
primindu-te în mine
ca pe un zeu

Cu privirea rătăcită
primindu-te
știind că-mi dai fericirea cu porția
că mi-o micșorezi în fiecare zi
pe nesimțite
băgând-o într-o desagă imaginară
în care-ți porți de-o viață
cealaltă mască
pe care mi-o arăți întotdeauna
când te temi să nu mor de fericire

Iar ochii mei nasc un fluviu până la tine
poate Duhul Sfânt se va naște din ape
purtându-Și umbra deasupra capului meu

Nu pe tine te caut
doar zborul Aripei
care-l trezește din somn pe Dumnezeu.

16 . V . 1996

VIS

Îmbrăcată în poeme nescrise
să te aștept la poartă
când te întorci
cu o adâncă înțelegere a lumii în ochi
cu sentimentul că
dintotdeauna te-am așteptat

Și atunci întrebările vor deveni
un zid demolat
bun să se sorească
o mie de pisici
După amiaza
nu va mai fi
apropierea serii
va fi doar
o intrare mai îndrăzneță a soarelui
între pereții umezi și întunecoși
Seara
nu va mai fi
înserarea noastră
va fi doar un musafir
văratic și răcoros
Iar noaptea
ehei, noaptea
vom hălădui în vis
amândoi
călare pe o mătură imaginară
amândoi
pierduți unul în altul
sub umbra lui Dumnezeu.

4 . VI . 1999

OLGA ALEXANDRA DIACONU

NĂSTRAPA NEVĂZUTĂ

POEZII

EDITURA

<<Omul religios etern, din faza arhaic-ontologică, până la gândirea mistic-dogmatică modernă, înțelege adevărul teocentric, fiindcă *Adevărul*, adică *Realul*, este Dumnezeu>>.

Petre Țuțea

<<Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis>>.
(Ioan, 17, 21)

NĂSTRAPA NEVĂZUTĂ

O năframă luminată
blând în inimă-mi tresaltă
E năstrapa nevăzută
ce din raze e țesută

Un vâl tandru de lumină
mă-nfășoară și mă-nchină
Tatălui și Cerului
Maicii ca și Fiului

Un vâl cald țesut din rouă
cade când e lună nouă
ca să-mi aducă aminte
că am sânge în veșminte

Sângele ce nu se vede
și unii nu vor a-L crede
Ca să-mi aducă aminte
că am coroană pe frunte

Făcută numai din spini
culeși de prin mărăcini
Și când fruntea mi-o aplec
eu cu lacrimi mă înec

Și când fruntea salt în sus
dorul meu e de nespus
Mă tot duce și mă duce
până la Iisus pe Cruce

Mă tot poartă și mă poartă
lui Christos să-I bat în poartă
Să mă primească puțin
ca să iau pâine și vin

Să mă primească nițel
ca să-mi dea un clopoțel
Și să-l bat tot într-o dungă
dorul când o să m-ajungă

Și să-l bat încetinel
ca să merg mai cătinel
Tot spre Crucea Cerului
în inima Mielului

Tot spre Crucea cea rotată
să-i bat Tatălui în poartă
Să mă primească puțin
Duhul Sfânt să pot să-L țin

Să mă primească nițel
Ca să fiu una cu El
Să mă-nvârt tot roată-roată
ca și cum n-am fost vreodată 10. 11. 2007

CE FRUMOASĂ-I TOAMNA-N IAȘI!

Ce frumoasă-i toamna-n Iași! –
frunze galbene și verzi
întreș viața cu moartea
și sub pleoapele închise
sfinți moldavi parcă străvezi

Ce frumoasă-i toamna azi!
Poate va mai fi și mâine
dar păstrez în mine clipa
ca să pot să mă salvez
de-orice inimă de câine

Ce frumoasă-i toamna, Doamne,
când Te caut prin livezi
și prin lăzile cu poame! –
mort și viu Te etalezi
și privind mi-e și mai foame

Și privind mi-e și mai foame
de prezența Ta cea vie
Dn dorința mea cea mare
totul parcă-n jur învie
totul parcă-n jur m-adoarme

Somn ca toamna vreau să am:
când mi-e somnul cel mai dulce
să Te văd, Doamne, sărman,
moartea-n Cer cum Te va duce

Duhul Sfânt să ni-L cobori
moartera-n Cer când Te va duce
Rămas răstignit pe Cruce
Tu ne-alini mereu durerea
și de-o veșnicie mori.

27. !0. 2007

ÎȚI SIMT CHEMAREA

Îți simt chemarea
lin cum vine
și mă atrage cu miresme
și-n aer parcă-i o lumină
ce poate fi doar în poveste

Și totuși, nu Te pot afla –
scoate-mi în cale,
Doamne,-o iesle
să stau lângă inima Ta

Scoate-mi în cale
Doamne,-o maică
în mine când se face noapte
și ziua mea-i de mucava.

Și cui îi pasă când lumina
în peșteri abia licărește
când inima-i ca un incendiu
vărsând lumina din poveste?...

28. 10. 2007

CUI SĂ-I MULȚUMESC EU, DOAMNE?

Ceru-ntreg cuprins de stele
și mirosul de tămâie
când ascunse-mi stau în suflet
precum sâni sfioși de fată
stau ascunși rotunzi sub ie,
cu-i să-i mulțumesc eu, Doamne?...

Simt atâta fericire
cât nu am nici când pioasă
stau în colțul cu icoane
Cui să-i mulțumesc eu, Doamne?...

M-ai trimis în astă lume
pentru ce, nu am aminte
și de-aceea am o teamă
că nu-ți spun ce am în minte

Nu sunt sigură că pot
să-mplinesc a Ta dorință:
să fiu una pentru toți
să fîm toți ca o ființă

Gânduri bune de le dau
și-mi las sufletul în palmă
ei pe mine nu pun preț
și-mi răspund cu o sudalmă

Cum să fac să pot ca Tine
să-mi las sufletul în chin
când ei râd cu-atât mai tare
cu cât eu mai mult suspin?...

26. 10. 2007

CE IUBIRE DE DEMULT?

Ce iubire de demult
răscolește al meu suflet
de-mi curg lacrimi-n tumult?...

Te iubesc fără să simt
c-am iubit și-odinioară
Duhul Tău de Soare Sfânt

Cine-atunci îmi toarnă-n suflet
dar de lacrimi, dor nestins
ca și cum m-ai rupt din Tine
și-ncă focul nu s-a stins?...

Plâng eu oare-a mea iubire
ce de veacuri a fost ninsă
sau mă plâng pe mine însămi
c-am ajuns doar o învinsă?...

26. 10. 2007

TU EȘTI NUMĂRUL CEL SFÂNT

Tu ești Numărul cel sfânt
ce devine-n mine cântec
și-mi vrăjește sufletul
de parcă ar fi descântec

Tu ești apa care curge-n
al meu suflet să-Ți văd Cerul
și să simt cum pentru toate
numai Tu poți fi Dulgherul

Tu ești Pomul, noi, doar fructe
Doar puține-Ți stau la masă
celelalte stau căzute
celelalte stau căzute

Tu pe toți îi vrei aproape -
să-i salvezi, de-o veșnicie
vrei mereu și pe-nnoptate
le apari ades sub pleoape

Dac-ar ști cât e de bine
sub mantaua Ta cea largă
ar uita de ei și viața
Ți-ar lăsa-o Ție-ntreagă.

26. 10. 2007

DULCEA SĂRUTARE

Dulcea Voastră sărutare
chezășie-i pe Pământ
că se naște-n fiecare
Pasărea cu focul sfânt

Pasărea cea nevăzută
ce ne apără în somn
mângâind cu-a sa Aripă-o
Maică Sfântă și un Domn

Pasărea cea nevăzută
propriul Duh și-L dăruiește
revărsând la noi în sân
o lumină care crește

Și cu cât lumina crește
și ne-nvăluie cu har
cu-atât patima descrește
micșorând al ei pahar

Lasă-L, Doamne, să mai vină
încă-o dată pe Pământ
dar dă-ne multă lumină
ca să-l transformăm în cânt

Muzica să se reverse
în solfegii ca veșmânt

oasele noastre să cânte
pe Christ în noi legănând

Doar copil să doarmă-n inimi
și să crească-n noi în somn
până mare se trezește
peste pacea noastră, Domn.

1. 11. 2007

E-ATĂTA LUMINĂ PE CALE

E-atăta lumină pe cale
și-o umbră de vis sub copaci,
dar eu mă-nveșmânt în tristețe
de parcă nu Tu mi-ai fi vraci

O pace adâncă plutește
și păsările-au ațipit
dar viața în mine descrește
și parcă de tot am murit

Eu simt c-aș fi
ruptă din Tine
și-apoi liberă Tu m-ai lăsat
și nu-mi mai știu drumul
chiar dacă
în viață m-ai tot îndrumat

Mă-mpiedic în corpul de tină
deși știu că tot eu l-am vrut
și-aud doar un gând cum suspină
pe Tine că nu Te-am știut

Nu-i clar nici de știu
mult prea bine
doar Tu că-mi ești vieții un sens
că n-am libertate de sine
de nu-mi ești doar Tu înțeleș

Găsește-mi o cale de mijloc
s-accept viața mea ca un vers
în care se-nchide tot cerul
ca mie să-mi fiu univers

La Tine să vin doar spre seară
când viața mea-i doar rugăciune
și mintea o am mult mai clară
și-s doar rug, aprins din tăciune.

5.11. 2007

MEDITAȚIE DE TOAMNĂ

A nins azi și fulgii timizi
căzând s-au topit într-o clipă
în toamna-adormită puțin
de suflete șterse-n risipă

Risipa de suflete, Doamne,
de poți s-o oprești, fă-o-ndată
iubirea în noi să se-ntoarne
oprită demult sub lăcată

Nici toamna nu are răgaz
să-și lepede frunzele toate
când iarna îi pune zăgaz
în noi lunecând ca pe roate

De-atâta răceală-a zăpezii
și genele au promoroacă
Tu ninge-ne-n suflete frezii
în seară c-un clopot și-o toacă.

8. 11. 2007

PASĂREA CARE SCRIE PRIN MÂNA MEA

Pasărea care scrie prin mâna mea
rostește cuvintele cu inima
Le conturează direct în aer
oameni de lut să le prindă din caier
și cu iubire le dăruiește
celor ce simt iubirea cum crește

Pasărea care cântă ascunsă-n cuvinte
zboară ne-ncetat fără trup și veșminte
E doar un caier de flăcări cuprins –
de-o veșnicie rămâne nestins
E doar un caier cuprins de lumină
ce toarce doar gânduri neatinse de vină

Pasărea mea cea rotată și sfântă
suflete treze spre Cer le avântă
și le tot duce le duce, le duce
până ajung în a Cerului Cruce
Și le tot cheamă, le cheamă, le cheamă
până devin și ele o flamă

Să-nceapă dansuri sub semnul divin
dansuri ce flacăra o întrețin
Să cânte cântecul cel mai duios
ce suflet desprinde de carne și os
și îl trezește cu roua Cerului
ce spală ne-ncetat sângele Mielului. 18. 11. 2007

NEVĂZUT, CU DRAGOSTE MĂ LOVEȘTI

De sunt o aventură a dragostei tale
Tu gustul riscului mi-ai dăruit
atârnându-mi libertatea și iubirea
în vârful aceleiași săbii

Nevăzut
cu dragoste mă lovești
de pragul neantului –
tulbure morișcă a disperării

Ca pruncul mă întorc la sânul Tău
cu un suspin liniștitor
și pacea se coboară lin
din trupul meu țâșnind un curcubeu
ce se revarsă în Lumină

Nesecat izvor ești
de iubire și înțelepciune
aducând pacea mea deplină.

22. 11. 2007

NUMAI PE TINE, DOAMNE, TE PRESIMT

Numai pe Tine, Doamne,
Te presimt
în mine nevăzut cum Te cobori
și cum Te răspândești în mine
și cu lumina Ta ma înfiori

Aș vrea și eu să pot
să-Ți calc pe urme
și cu iubire suferința s-o primesc

Întinse țin mâinile, Doamne,
de sus să-mi cadă
darul cel dumnezeesc:
o inimă de dincolo de vâl
ce-n flăcări nu se mistuie.

22. 11. 2007

TOT SPRE IZVORUL NESECAT

Tot spre Izvorul nesecat
eu îmi întorc privirea, Doamne,
să-mi iau puterea apei doar
și pentru barcă, niște rame

În lumea Ta de voi veni
plutind pe drumuri neștiute,
un înger mă va îndruma
s-ajung din ce în ce mai iute

Seninul când se lasă jos
vărsând lumina cea de taină
spală-omenirea os cu os
înveșmântând-o ca-ntr-o haină

ce se urzește respirând
și se croiește din lumină
cusută-i numai din tăcere
și-i ruptă de dureri și vină

În lumea mea mă las trăită
de tot ce-n taină mă-nconjoară
dar șoapte abia auzite
topite-n suflet, mă-nfioară

Și pacea, ca un Domn al nopții,
o simt în suflet cum se lasă
înveșmântându-mă-n uitare
singurăților mireasă.

17. 11. 2007

APROAPE SUNT ...

Aproape sunt de-acum
de Tine, Doamne, -
cu lacrimi topesc mereu zăpezi
a celor ce din drum vor să mă-ntoarne
ca slava Ta să nu-mi mai fie crez

Nu mai am mult
și mă-nfășor lumină -
cu melcul în spirală mă întrec
dar tot ca el încetinel alunec –
trăire sunt, dar adumbrită-n cerc

Răbdarea ta mă muștră de o vreme
mă cert în clipă, iar apoi uit rostul
ce mi l-ai dat când eram doar lumină
de fără lut, în Cer mi-e adăpostul

Încerc să fiu docilă uneori
dar îndărătnicia mă absoarbe
Tu cu a ta blândețe mă-nfiori
și sufletu-mi atunci avid te soarbe

De-s blid ascuns ce se deșiră-n cercuri
spre Tine în lumină nevigând,
dezbracă-mă de trup nevrednic, Doamne,
Lumină să rămân, ascunsă-n gând.

17. 11. 2007

DE SPUI O RUGĂCIUNE-N ȘOAPTĂ

Când îți iubești Tatăl Ceresc
se lasă Cerul ca un cânt
De spui o rugăciune-n șoaptă,
Îl simți de tine mai aproape
și-n cet ți se coboară-n gând

Și-atuncea simți căldura Lui
cu dragoste cum te-nconjoară
și-n spirit te ridici la Cer
și-ți cântă-n suflet o vioară

E melodia vieții-n cânt
cu bucurie și tristețe
ce contopite-s într-un gând
de Sus, când Domnu-ți dă binețe.

22. 12. 2007

DOMNULUI IISUS CHRISTOS

Cu Tine-ascuns în suflet îmi e bine
chiar în lumină de ești uneori,
Te strâng în coșul pieptului mai bine
să te pierd doar în cântec de viori

Să nu rămân numai cu umbra-n suflet
când Tu Te pierzi să luminezi poteci
pentru tot alte suflete hoinare
ce viața înnegrind, și-o pierd pe veci.

9. I. 2008

PRIN FERESTRE UMBRITE CU VISURI

Prin ferestre umbrite cu visuri
înghețate de nopțile reci
mă-ndârjesc să arunc infinitul
șerpuind prin a pomilor crengi

Nici nu știu când mi s-a prins de viață
învârtindu-mă-n dor necuprins
sfâșiindu-mă fără sfială
și nu știu de acum sunt învins

Mă întreb cine sunt și îndată
glasul mi se întoarce-n ecou
și, topindu-mi orice întrebare,
mă cuprinde o pace adâncă
ce de veci o numim Dumnezeu.

8. I. 2008

LĂUDATĂ FIE CLIPA

Lăudată fie clipa
când simțirea mi se înalță la Cer
desprinzându-mă de peisajul iernatic
desfrunzit, cenușiu și stingher

Pentru o clipă Coroana de spini
mi-amintește
că doar prin durere mai pot să urc,
dar eu nu mă opresc
văd doar spărtura albastră
și simt cum pacea lin mă cuprinde
răspândindu-se în mine
precum grâul în țarnă

Las neghina în grija Ta, Doamne, -
prezența Ta îmi vindecă rănile toate
Doar una rămâne deschisă –
să poți să intri ca să mă vindeci
când am sufletu-n iarnă.

2. 12. 2007

ATÂTA LUMINĂ S-ASCUNDE

Atâta lumină s-ascunde
în dangăt de clopote-n seară
că pacea încet ne cuprinde
și inima se înfioară

Și-ncet se unește cu iarba
copacii și-n taină cu norii
și, pe nesimțite, coboară
suspine în struna viorii

Din noi se desprinde țărâna
ca frunze uscate în toamnă,
în clavecin moare vina
și-n inimi blândețea se-ntoarnă

Și cântecul toacăi în seară –
mister peste suflete pline –
ca-ntr-un vis peste veac se coboară
alean sfânt, rug de-nchinăciune

Și-ntreaga natură-i pătrunsă
în noapte de har și iubire
când Domnul prea Sfânt și Fecioara
își varsă lumina în fire

Atâta lumină s-ascunde –
cânt de toacă și clopot sparg cerul –
și-i o pace ascunsă și-n unde,

se înmoaie în suflete gerul

Oameni triști strălucesc de lumină
nevăzuți sub mantalele nopții
și, pătrunși de-acea pace divină,
dau cu tifla ororilor sorții.

17. I. 2008

CA DUPĂ PLECAREA FURTUNII

O liniște-n mine se lasă
ca după plecarea furtunii
și nimic în suflet n-apasă
de parcă nu sunt fiică humii

Un dans nevăzut mă-nconjoară
și parcă plutesc blând prin spații
și-o tainică briză m-adoarme
de parcă m-a luat Domnu-n grații

Nu știu de e Domnul sau tu ești –
o pace adâncă mă-nvinge –
din care mai poți doar să crești
când timpul cu clipe te ninge.

17. I. 2008

II.

CĂRUȚA CU FLORI

CĂRUȚA CU FLORI

Viața e ca o căruță
plină ochi cu flori mărunte
Viața e ca o căruță
cu trei roți și visuri multe

Ține-l, Doamne, ține-l bine
ține-mi sufletu-n balanță
Nici c-un dram să nu se-ncline
viața cusută cu ață

Viața e ca o căruță
încărcată cu petunii
Vieții pot să-i facă față
cei ce seamănă cu hunii

Zilnic trec răsând pe stradă
tinerii nepăsători
și pășesc fără să știe
că sub tălpi ascund viori

Pe furiș, ei vor să smulgă
din căruță doar o floare
s-o pună după ureche
și apoi nimic nu-i doare

Zilnic trec târâș la piață
și bătrâni fără nepoți
ascunzându-și neputința
în căruț cu două roți

Un cățel printre picioare
de copii sau de adulți
latră vesel dând din coadă
descrețind obraji și frunți

Viața e ca o căruță
cu umbrele colorate
unde stau bețivi și târfe
din zori până pe-nserate

Ziua este mult prea scurtă
întrebări ca să-și mai pună
Seara este programată
pentru ocazii festive
unde strălucesc, sărmanii,
ca pe scenă niște dive
iară noaptea este noapte
și-or să-și spună „noapte bună!”

2. 11. 2007

PRIMA ZĂPADĂ

A nins azi –
e prima zăpadă
ce nu s-a pierdut brusc în clipă
și albul privit din fereastră
îi dă brânci vieții în mine
și zborului prins în risipă

Candoare! de poți să rămâi,
păstrează-n amiază tot gerul
să nu mă apuce tristețea
c-un pumn de noroi căpătâi

Dă lumii un suflet de-omăt,
de frigul e prețul salvării
și-o avalanșă de vise
să-nvăluie pragu-nserării.

27. 11. 2007

PESTE VEAC, RĂZÂND BAUDELAIRE

Peste veac, răsând Baudelaire
cu-o făclie-aprinsă-n mână
vrea să-mi lumineze calea
să văd viața cât mai bună

Ce-i păsa când oscila
între spleen și fericire
și, luând hașiș, el vedea
totul strălucind în fire!

Ce-i păsa când în amiază
vraja-n spirit ținea trează
cu Madame Sabatier
iar în seara, când, precară,
inima-i bătea în val,
el stătea cu Jeanne Duval

Totul strălucea-n safire
când era el arhitect
transformând arta în fire
ca un prea vechi înțelept

Dar, cum firea nu se lasă
mult țesută la război,
începu și el să vadă
viața ca un tărăboi

Totate-n neorânduială

în Tablouri din Paris
întreșes viața cu moartea
spulberând oricare vis

Și de-aceea-l las să râdă
peste veac cu Jeanne Duval
nepăstrând a lui făclie
când simt viața în aval.

28. 10. 2007

AȘTEPT DEMULT...

Aștept demult
să pot s-ajung
la marea vârstă-a
senectuții
crezând că marile-ntrebări
se-ascund sub crețurile frunții

iar în oceanul din priviri
se-ascund iubiri
se-ascund iubiri...
și c-o enigmă mie însămi
o viață-ntreagă de am fost
mă voi deschide ca o scoică
ce-ascunde-n ea al vieții rost

Tot așteptând demult
s-ajung
la marea vîrstă-a senectuții
să aflu vieții mele sens
în pleoape vinete,-obosite,
am aflat doar că-n corpul dens
e-un ceas cu limbile căzute

Și dacă vreau să-l mai întorc
n-ajung doar creme și comprese
și nici plimbările pe jos
de-acum din ce în ce mai dese
N-ajung pilule, prafuri, ceai

și nici gimnastica la sală
Ajunge, poate,-o rugăciune
ca Domnul să te cheme-n rai.

31. 10. 2007

TOATE FLORILE DIN LUME

Toate florile din lume
De mi le presari în drum
Nu tresare-n mine viața
Și nu tremură-n cuvinte-un
„nu știu ce și-un nu știu cum”

Nu ești primul
Nu sunt prima
Ce durerii îi pun mască
Din iubire când rămâne
Numai scrum și numai iască

Toate-n jur vorbesc de tine
Și-mi spun „bună dimineața”
Dar un eu ascuns din mine
Spune „eh, așa e viața!”

Să-ncropim doar din cenușă
Un castel umplut cu vise
Nu știm cum și nu știm unde
Am lăsat doar uși deschise

O fereastră, cât de mică,
O clipă de s-ar închide
Am simți acea căldură
de la sobă prin firide

S-ar porni atunci vârtejul
Frunze moarte să-nverzească

Pe-amândoi iar ne-ar cuprinde
Vraja cea dumnezeiască

Nu vreau florile din lume
Să mi le presari în drum
Vreau să-nvie iar în tine-un
„nu știu ce și-un nu știu cum”.

1. 11. 2007

MĂ TOT PLIMB DE-A LUNGUL APEI

Mă tot plimb de-a lungul apei
și nu știu de ce o fac
când și-n casă stând închisă
inima-mi face „tic-tac”

Mă tot plimb și spulber vise
când cu tălpile pășesc
sub pleoapele închise
văd un peisaj livresc;
și nu știu, rămasă-n clipă,
sânt eu însămi sau nu sânt
Dinspre munte, cu-o aripă,
vulturul îmi face vânt –
aer tare să-mi aducă
și-o fărâmă de Duh Sfânt

De-ar putea să-mi mai aducă,
strălucind la el în cioc,
și-o fărâmă de lumină,
în viață mi-aș face loc;
și-aș vedea, lucind pe apă,
iar castelul de nisip
inima bătând în ritmul muzicii
când „hop” când „hip”

Și-aș vedea, lucind pe apă,
drumul unde scrie „stop”,
inima bătând în ritmul muzicii
când „hip” când „hop”

Și-o cărare de lumină
m-ar desprinde de Pământ
și m-ar duce-n lumea-n care
sunt doar vise și avânt.

1. 11. 2007

VRĂJIȚI DE-AM FI PUTUT RĂMÂNE

Vrăjiți de-am fi putut rămâne
și-acum pe culmile iubirii,
din vraja noastră ar renaște
neîncetat întreaga fire

Dar cine oare toarce firul
care unește și dezleagă
făpturi care își sunt menite
să se iubească-o viață-ntregă?

Din nodurile-n fir netoarse
se rup destine și iubiri
în clipe ce nu sunt întoarse
nici de furtuni, nici de zefiri

În clipe ce se pierd în semne
și stau închise în scrisori
și-n oameni copleșiți de vreme
ce-și mai vorbesc doar uneori.

2. 11. 2007

CHIAR DE-ACUM A TA PRIVIRE

Ochi cu stele de iubire
îmi apar pierduți în ceață,
chiar de-acum a ta privire
mă furnică și mă-ngheață

Aer blând de duiosie
mă-nconjoară uneori,
dar dispare într-o clipă
și-s cuprinsă de fiori

Reci fiori de ne iubire
mă închid ca într-o ramă
și, crispată,-ntreaga fire
te îndeamnă și te cheamă

Dar ești orb, deși vezi bine,
și ești surd, deși vorbești,
și, de-o vreme, nici nu-ți vine
chipul meu să-l mai privești

Vinovat ești fără vină
și eu nu pot să te cert,
nici tu nu-mi găsești pricină,
drumul nu mai este drept

Nici nu suie, nici coboară
ocolește-adeseori
într-un cerc ce ne-mpresoară

ca două sparte viori

cu arcușurile rupte
și cu lemnul obosit
vorbind vrute și nevrute
despre cei ce s-au iubit.

3. 11. 2007

ZICĂ UNII ORICE-AR ZICE

Zică unii orice-ar zice –
viața este-o poezie
ce rămâne veșnic tristă
și nescrisă pe hârtie

Zică unii orice-ar zice –
viața este un eșec
pentru cei mai mulți
ce-n grabă
zilele și le ăetrec

Zică unii orice-ar zice –
viața este-o parodie
ce nu se mai lasă prinsă
în suflet și pe hârtie

Tot în cercuri se-nvârtește
cu-o busolă, te încurci
și, când acul se oprește,
vezi doar sfinți și vezi doar cruci

Vezi doar sfinți și vezi doar stele
cum în taină se aprind
să te scuture de iele
și de gânduri ce se sting. 2. 11. 2007

DE-NVĂLUITĂ-S ÎN POEME

De-nvăluită-s în poeme
și scriu mereu cu sânge cast
e că trăiesc din plin viața
și sufletul mi-e mult prea vast

Mă mulțumesc cu orice-n viață
nu cred în jocuri de noroc,
nici în simțiri de suprafață,
ci cred în sfinți și în soroc

Și fiecărui, când e vremea
să fie plâns sau prea slăvit,
i se măsoară în Cer stema
de crezu-I e de om smerit

Nu cred în laude lumești
primite josnic prin culise
și care-n norii lor te pierd
fără a-l naște pe Ulyse

Îi iert pe cei ce mă-nconjoară
și mă primesc cu uși închise
nevrând să creadă că-n curând
se vor topi ca și banchize

Nevrând să creadă că pe culmi
rămâne numai adevărul
și, uși închise de-am avut,
ei vor avea închis chiar Cerul.

2. 11. 2007

ASCULȚI...

Ascultă distrat șoaptele mele
înveșmântate-n amintiri
și-nchise sunt
în tine însuși
și desfătatele-mi priviri

Tot stând comod, fotoliul moale
ți-a păstrat locul mereu cald
căci tu preferi în amintire
să ai doar sufletul înalt

Cine-i de vină, toamna, poate,
că ți-a pătruns făptura toată
și eu, stingheră într-un colț,
sunt fără vină, vinovată

Arunci o mantie de ceață
pe ochii mei blând melancolici
când eu, subțire ca o ață,
pătrund prin ochii tăi ironici

Te las cu cartea într-o mână
și cu paharul în cealaltă –
tu vrei viața s-o găsești
în cartea cu alcool pătată

Ții tava cu firimituri
și-un boț de brânză frământată
și zilnic viață lungă-ți uri
când viața ta-i demult plecată.

8. 11. 2007

DE CE SCRIU?...

eminesciană

De ce scriu mereu poeme
ca să vărs al meu pahar
tot crezând că pe-al meu creștet
Domnul s-a lăsat cu har?...

De ce nu pot să mă vindec
de viața fără rost
când cuvintele se-nșiră
vrând în mine adăpost?...

Cum pot eu să vă întâmpin,
scrise-n palme având poeme,
când voi adormiți și-n carte
singuratic suflet geme?...

Cum pot eu să vă mai vindec
de durere cu un vers
când în ochii voștri moare
chiar din fașă-un univers?...

Cum pot eu ca prin cuvinte-n
viață să v-aduc minuni
când voi vă-nvârțiți în haos
și doar lui îi vreți cununi?...

Cum să pot cu-a mele versuri
din plictis să vă ridic
când turnați în clipă viața

precum apa: pic cu pic?...

Cum să pot cu poezia
să vă mai trezesc din somn
și să cred că veșnicia
iar în suflete-a pătruns
când, de-atâta răutate,
chiar și Domnul stă ascuns?...

Dacă-un fir de iarbă fraged
se străvede prin zăpezi
e un semn că Tu doar, Doamne,-n
gândurile mele crezi.

8. 11. 2007

DE TE IUBESC...

De te iubesc, ce rost mai are-un nume –
iubirea brusc topește literele vieții
când năvălește ca un val în spume
și nesperat taie răceala gheții

Nu-ți spun pe nume, îți spun doar *iubire*
și simt cum mă învăluie un val
de parcă amândoi devenim fire –
două singurătăți pierdute în astral

Nu-ți spun pe nume, îți spun doar *iubire*
și simt cum lin mă pierd în spuma mării
ce-alunecă pe corpul devastat
de adânci meandre ale-ngândurării

Nu-ți spun pe nume, îți spun doar *iubire* –
să nu se piardă-n literele zării
micuții pescăruși ce smulg din fire
cufundând clipa, urmele-nserării.

18. 11. 2007

BĂRBAȚII

Bărbații sunt
o străfulgerare de cer
când ți-e trupul prea strâmt
și-ai un suflet prea mare
dar tot ei sunt
și îngusta cărare
dintre bine și rău
într-un vârf de hanger

Bărbații sunt
voinici preistorici
ținând cerul pe umeri
dar ochii-n pământ
și-au auzuș beteag
când vrei viața să-ți numeri
clipă cu clipă
așteptând veșnicia
înțepenită în tine
Cum prăselele înțepenite-n briceag

Bărbații sunt
tot ce-i mai bun și mai rău
pe Pământ –
aerul sunt.

23. I. 2008

NEBĂNUITE ALCOOLURI

Simt aeru-n nări cum pătrunde
cu tăria unor nebănuite alcooluri
Umbre albăstriei se desprind dintre noi
și dansează-n lumina unor sfinte soboruri

Nici tu nu știi ce putere de zbor
se desprinde din mine când mă atingi în trecut
Eram de- atâta vreme străină de mine
adormită-n credința că-ntr-o seară tot tu
mă ferecaseși pe vecie c-un lacăt

M-am trezit dintr-o dată ca dintr-un somn adânc
în care-am fost cuprinsă de monștri fioroși
ce dormitau în mlaștini cu moartea la oblânc

Simt aeru-n nări cum pătrunde
ca și cum dintre valuri s-ar fi ivit un mînz
cutremurând lumina cu răcoarea spumii
nedumerit că este, pornind în galop
și producând miragii pe retina lumii

Tu îmi întinzi doar mâna uluit că exist
și cu degete moi îmi mîngâi obraji
Eu, cu gene plecate în ceașca de cafea
prin aburii fierbinți adulmec naufragii

Căci suntem naufragii și vremurile-n noi
se-adună în odăjdii de mii de ani încoace

și visurile lumii vuiesc la noi în sânge
cum valurile mării în ghioace

Îmi e atât de bine prin aburii cafelei
să bănuiesc lumina ce mi-o oferi ca prânz
și sufletele noastre cuprinse-n vraja ielei
pulsează în noi viața-n galopul unui mânz.

5 . XII . 1993

FĂRĂ VÂSLE, PE VALURI

Suntem mereu locuiți de un alt anotimp
și clipa cioplește sub ochi cu migală
dar ne credem aceiași în același costum
și ne credem aleși pentru ziua de gală

Ne apucă un dor și nu știm pentru ce
ne-nvârtim umiliți, ca pe fus sau suveică
(O, și nu doare când ne desprindem de noi
nici cât carnea când se desprinde de scoică!)

E-atâta jale în cununa de spini
pe care-o purtăm nevăzută pe frunte
și ne ciocnim între noi din fantastice vini
pe asfaltul prea strâmt ca și cum ar fi punte

Ne ciocnim între noi și uităm pentru ce
uităm și pe cei ce-au avut idealuri
crezându-ne buni, chiar când suntem doar răi
și privim cu dispreț deopotrivă pe zei

și stânca, și lanțul, și vulturul, hei,
și suntem cârmaci, fără vâsle pe valuri.

22 . VII . 1993

NATURĂ MOARTĂ?...

Privesc aceste lucruri
din preajma mea
mirată
Din depărtare simt
cum le însuflețești

Mă -ntâmpină -o căldură
o intimă tăcere
Ca pe-un zefir
deasupra mea
te simt
și gândurile toate
spre tine îmi sunt duse

C-o să plutim
deasupra norilor
presimt
presimt.

24 . I . 1998

OMUL DIN VIS

Te voi duce
în Cerul de purpură
unde poezia are tronul regal
și vei simți
desprinzându-se zgura
neagră și rece
ca de metal

Îți vor crește din umeri
aripi de vultur
largi și mari
vei auzi muzica divină
ce-o duc cu ei
doar cei cu suflet de misionari

Nu vei regreta
liniștea adâncă
în care te vei cufunda
ca-ntr-un abis
și vei lăsa poezia să curgă
cu fiecare cuvânt

Ca omul din vis.

13 . V . 1999

NU TREBUIE SĂ DĂM POEZIA LA COȘ

Dorim mereu să murim într-un vis
și să ieșim din el mai întregi și mai vii
Iubim relativul, nu lucrul precis
să ne țâșnească din suflet unic – colibri

Nu trebuie să dăm poezia la coș –
ea e religia oricărui secol
îmblânzitoarea haitelor cu dinții-n os.

21 . V . 1999

FATA CU ULCIORUL

Mi-e plin ulciorul de-adevăr
de-atâtea adevăruri sparte
de nu mai știu să mă strecor
ca altădată printre șoapte

De nu mai știu să zbor adânc
cum așteptam să se întâmple
iubirea blândă când simțeam
cum m-atingea pe lângă tâmple

Am încercat mereu să zbor
spre alte tulburări de ape
spre alte adevăruri prinse
între neliniști de pleoape

Tăcerea ta de peste ani
mi-a spus ades tot adevărul:
o viață-ntreagă- ai rătăcit
și-n zboruri frânte ai simțit
că eu sunt...fata cu ulciorul.

14 . III . 1999

CI POATE CĂ MELANCOLIA

Ci poate că melancolia
ce mă atinge uneori
cu aripi moi de înger trist
e retrăirea altei lumi
când zeii erau doar copii
și-n joacă-l chinuiau pe Christ

O, cine știe care lume
din miile de lumi pierdute
ar fi putut să fie a mea?...

Poate c-am fost menită-n Cer
ca să adun la întâmplare
din veacuri clipele durute?...
Clădită e din cioburi viața mea?...

O, nu, nu te apropia -
nu vreau să schimb acum tristețea
cu tot ce-i vesel pe Pământ

Cârpită doar de-ar fi durerea
e tot mai bine s-o trăiești
decât să fii o frunză-n vânt.

5. II . 1990

TE UIȚI CUM CADE CERUL

Te uiți cum cade Cerul
peste copaci și taci
cum vântul îi deșiră
îi înșfacă

Te uiți absent la mine
și nu observi nimic
nu vezi cum dus de vânt
și sufletul meu pleacă

Încep atunci să cânt
o melodie veche
Un zâmbet de dispreț
răsfrânt în colțul gurii
în loc de bun rămas

Tu pleci și-ți e totuna:
în loc să ne unească
ne-a despărțit furtuna
și tu te uiți la ceas

De ce oare-mi pătrunzi
atât de tare-n suflet
de parcă fiecare fibră
mi-o desfaci?...

De ce sună mai bine durerea
în cântece când o prefaci?...

10 . XII . 1999

TOT O FATĂ, ALTĂ FATĂ

(Elegie pe malul Zăbrăuțului)

Sălciile tot pletoase au rămas
deși mi-e teamă
că nu mă mai recunosc -
pe nume nu mă mai cheamă
nici nu-mi unduiesc prin sânge
Mângâierea lor înceată
vraja pietrelor fierbinți
mi-au uitat demult făptura

Mă lipesc de tine toată
iarba e cosită proaspăt
și m-aș da prin ea de-a dura

Vreo furnică rătăcită
de mă crede o străină
eu mă fac că n-o observ
dacă vrea să vie, vină!

Printre sălcii azi se plimbă
tot o fată, altă fată
tot cu sufletul aprins
și făptura zbuciumată.

1992

CE BINE E SĂ TE CUFUNZI ÎN VIS!

Ce bine e să te cufunzi în vis
și toate să-ți apară clare, roze
să ai în nări parfumul de mimoze
și-n ochi imaginea de mit a lui Narcis!

Ce bine-ar fi să nu mai cuget des!
să nu-l mai am în minte pe Pascal
când ca o trestie mă-ndoi pe-ales
mai jos, mai sus, spre omul ideal

Ce bine-ar fi să nu mai stau de cart!
mereu să cuget – cum spunea Descartes
Mai bine să mă las în voia sorții:
viii cu viii și morții cu morții.

13 . III . 1999

LA GÂNDUL C-AM SĂ PLEC ...

Tu nu observi înmărmurirea firii
primindu-mă încet la sânul ei
Îmi prinzi doar mâna și îmi mângâi fața
cum te-ar cuprinde-n boarea lor zefirii
și-n ochii mei privești doar dimineța
când soarele tresaltă-n ei scânteii

Coboară iarna peste viața mea -
în faldurile vremii iar a nins
și-n porii mici, înmiresmați cândva
chiar și tăcerea pare că s-a stins

Tăcerea, o, mai ieri era fierbinte!
și-acum șopârle reci doar au rămas
în pielea năpârlită-a aducerilor aminte
în care nici chiar vorbele n-au glas

Coboară iarna peste viața mea
Cu fiecare clipă iar mă ninge
și-o dulce respirație mă pătrunde
la gândul c-am să plec cândva, cândva.

19 . IV . 1996

CA DUPĂ PLECAREA FURTUNII

O liniște-n mine se lasă
Ca după plecarea furtunii
Și nimic în suflet n-apasă
de parcă n-aș fi fiica humii

Un dans nevăzut mă-nconjoară
și parcă plutesc brusc prin spații
și-o tainică briză m-adoarme
de parcă m-a luat Domnu-n grații

Nu știu de e Domnul sau tu ești –
o pace adâncă mă-nvinge –
din care mai poți doar să crești
când timpul cu clipe te-nvinge.

17. I. 2008

LUI EMINESCU

Vălul Mayei peste tine
coborât -a lunga noapte
dar te-aud atât de clar
dintre mii și mii de șoapte

Nu credeam să-nvăț ca tine
a muri de-atâtea ori
o, și Nesus mă aprinde
din tălpi până-n subsuori!

Mantia ta-nvăluit-a
trupurile noastre toate
printre valuri mai răsare
cine poate să înoate

Și-aș putea să stau și eu
într-un colț privind în mine
ochi divin, neînceput
dacă l-aș simți cum vine

Nici un punct nu se mai mișcă
nici pe ape, nici în aer
Duhul Sfânt a ațipit
lâna e netoarsă-n caier

Și-aș putea să nu mă tem
oricum, vremea tot ar trece
și-aș putea să nu mai sper
cât zici unu, ai zis zece

Ce e rău și ce e bine
să mă-ntreb, să mă socot?
Dar sunt rele mult prea multe
a-nțelege nu mai pot

Pururi tânăr de-aș rămâne
tot nu pot să mă mai mir
că la început de lume
am primit chiar Sfântul Mir

Și privind adânc în mine
să încerc să mă cunosc?
Dar tot altul mă gândește
știe totul pe de rost

Aud și acum cum sună
buciumul pe deal cu jale
lacrima mea rătăcită
stele-o scapără în cale

Cumpăna de la fântână
e un lung suspin acum
apele născând plâng nații
de la dac pân' la român

Zei daci cântă și-acuma
prin talazurile mării
cântă-a dacilor cădere
rătăciți în zarea zării

Nu mai trece ca o sfântă
luna pe al nostru cer

Fruntea ei e-ngândurată
de când națiile pier

Kamadeva, zeul indic
dac-ar vrea să se pogoare
cu o floare otrăvită
în săgeată, ne doboare

Să cunoască toată lumea
rugăciunea unui dac:
nu-n genunchi și nu iertare
Ne dăm duhul cum copacul
ne dăm duhul în picioare

Vom cunoaște, în sfârșit,
acea dulce nepăsare
propriul rug când ne topește
dar vom re-nvia ca Phoenix
într-o altă înserare

Și dușmanii-nmărmuriți
vor vedea cum se ivește
dintre cerurile rare
un luceafăr rătăcit
cum s-o arunca în mare

dând orizont nemărginit
singurătății mării
pe noi nouă redându-ne
din negura uitării.

26. IX. 1993

GIOCONDEI

Ai chipul grav, bărbat
și zâmbetul ascuns
și lumea se întreabă
de veacuri ce-ai de spus

Privirea-ți este calmă
ai ochi adânc, senin
și eu mă-ntreb adesea
de nu ești androgin

Nu pari a fi atrasă
de lucruri prea lumești
și zâmbetu-ți ascunde
secrete îngerești

ce-n grai lumesc înseamnă
că totu-ți e deschis
trecând din lumea asta
în lumea ca de vis.

17. 09. 2007

LUI SADOVEANU

Cu pașii maiestuoși și lini ca vântul
și-acum te auzim printre copaci
căci ai iubit pădurea și pământul
și apelor le-ai fost stăpân și vraci

Și-acum te mai abați tip -til prin Deltă
sau prin coliba de la Bradul Strâmb
chiar de-ai lăsat și undița, și pușca
și locurile toate în arendă
și ai pornit să cucerești alt timp...

Poate vei zăbovi mai mult odată
să ne vorbești de Christ și Deceneu
Îi așteptăm în peșteri și pe stradă
șoptește-le că traiul e tot greu

În noi trecutul e mereu prezent –
sărmanii în curând vor vrea județe
Ei nu mai cred în nici un dizident
căci adevărul are multe fețe...

Pe Ștefan dacă ai putea să-l iei
din jilțul lui de domn peste Moldova
Coboare-se cu duh înalt de zei
căci ne-a uitat și Dumnezeu – Iehova

Ca un Ceahlău întunecat de noapte
tu ai apus de câteva decenii

dar soarele renaște înmiit
sclipindu-și razele prin pâcla vremii

Da, toate se repetă și tu știi
păstorii cum își fac dreptate singuri
Neam de păstori suntem din tată-n fii
și ne rugăm cu toții la utrenii
să se coboare Duhul Sfânt în noi
și răii plece singuri în bejenii

Abia atunci avea-vom noi răgaz
să te-auzim pășind înalt și sfânt
pe-aleea care curge printre brazi
Noi nu-i uităm pe cei ce-au plâns durerea:
din sânu-ntunecatului trecut
te naștem veșnic, te păstrăm în azi.

10. X. 1993

CUPRINS

Lumina de pe Munte.....	3
Îndemnrurile Duhului Sfânt.....	4
Mă odihnesc în Ochiul Tău.....	6
La margine de timp.....	7
Mă-ncearcă, Doamne,-un dor.....	8
Vis.....	9
Cum Phoenix din cenușă.....	10
Își plânge natura Hristosul.....	11
Coroana Ta de spini.....	12
De-o veșnicie mă întorc la Tine.....	13
Caută numai în tine.....	16
Tu ești Izvorul.....	17
Numai de la o singură stea.....	18
Înțelepciunea sfântă.....	19
Ca o adiere de vânt.....	20
Tu după firea Ta, mă vrei.....	22
Ascult.....	23
Ochiul lăuntric.....	24
Trupu-mi e pământul în mișcare.....	25
Depart de urmele mulțimii.....	26
Părinte, doar Tu știi.....	27
Tu ești un cântec.....	28
Mă uit la chipul Tău.....	29
Patriarhii Moldovei.....	30
Părintelui monah Iustin Pârvu.....	32
Părintelui monah Daniil Tudor.....	33
Părintelui monah Arsenie Boca.....	34
Călugărilor atoniți.....	37

Sfântului Serafim de Sarov.....	39
Monahului Paisie Aghioritul.....	40
Monahului Ilarion Argatu.....	41
Ca apa, sufletul să-l ai.....	43
O năframă de iubire.....	44
Capul mi-l plec.....	45
Când Dumnezeu e-atât de-aproape.....	46
De nu te pot iubi cu frică.....	47
Doar pe Dumnezeu vreau Preot.....	48
Dar eu mă-nveșmânt în grai.....	49
Pentru ce ecumenism?.....	50
Mi-e foame de Tine, Iisuse.....	52
Rugăciunea inimii.....	53
Când pot să fiu una cu firea.....	54
Te- am văzut.....	55
Rugămintele Maicii Domnului.....	56
Fii în inimi, Rug Aprins.....	57
De-aș putea	58
Știu, Doamne.....	59
Sunt absentă, Doamne-al meu.....	60
Lui Valeriu Gafencu.....	61

II.

PUNCTUL DE SPRIJIN

Punctul de sprijin.....	63
Atâtea lumi.....	64
M-antors cuvânt mocnit în dor.....	65
Mi-e sufletul o bolgie fugară.....	66
Se lasă seara.....	67
Bărbații.....	68

Imi curg pe umeri blând efemeride.....	69
Vinul.....	70
Din legănarea înceată a bărcii.....	71
M-acoperă toamna.....	72
De-aceea.....	73
Veneam spre voi ca o vestală.....	74
Veneam spre tine.....	75
Și totuși.....	77
Copleșită sunt.....	79
Iubirea ta e ca pământul.....	80
Un peisaj cu ploaie și cu vânt.....	81
Dar mă atinge valul.....	82
Crezându-mă androgin.....	84
Abis ce nu se bănuia.....	85
Tu vii.....	86
Tot văzduhul s-a mutat în mine.....	87
Fără vâsle, pe valuri I.....	88
E-atât de distilată amintirea.....	89
Odă Pământului.....	90
Ca o fantomă, tu vii.....	92
Cealaltă mască.....	94
Vis.....	95

I